

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE KLOOF DES DOODS

N° 2507

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt

Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De kloof des doods

HOOFDSTUK I

DE ZIEKTE VAN BUSTER GARRICK

Pine Creek is niet veel meer dan een gehucht, want het telt niet meer dan vijftien huizen, allen van hout, maar hoe klein het ook is, het heeft toch een kroeg, die door de Franse eigenaar heel deftig Café werd genoemd.

Monsieur André Lafonte was Frans van afkomst, zoals duizenden het in Canada zijn, ofschoon er maar betrekkelijk weinigen zijn, die werkelijk nog goed Frans spreken.

Het zijn meestal emigrantenfamilies, die trouw hebben vastgehouden aan de traditie van het begin der achttiende eeuw, en die uitsluitend met andere Fransen zijn getrouwd, zodat ook de taal, al is het dan

enigszins verwaterd, bewaard bleef.

Monsieur Lafonte echter verstond op zijn hoogst een paar woorden Frans, en voor het overige sprak hij niets anders dan Engels.

Pine Creek, zoals de naam van het gehucht luidde, bestond nog geen twee jaar. Het lag op geen honderd passen van een kleine kreek, en pijnbomen waren er in de onmiddellijke omgeving bij duizenden. Vandaar de naam.

In de zomer kan het er zeer mooi zijn, maar nu was het al wekenlang winter, een barre winter, zelfs voor streken, waar men in dat opzicht wel aan het een en ander gewend is en er zich niet over verwondert

als de thermometer twintig of vijf en twintig graden onder nul aanwijst.

De sneeuw lag bijna overal een meter hoog, maar daar, waar de wind de sneeuwvlokken bijeen had gejaagd, in kuilen, spleten, en aan de voet der rotsen, niet ver van de rivieroever, bereikte de sneeuw een hoogte van bijna drie meter.

Destijds had daar een of andere pelsjager een blokhut gebouwd, een vriend voegde zich bij hem, die eveneens een huis bouwde — en waar in die verlaten streken twee grote blokhutten bij elkander staan, daar zijn er al spoedig een stuk of tien. Het is in ieder geval een feit, dat er zich snel achter elkander een twaalftal houthakkers kwamen vestigen, eerst alleen, en vervolgens met gezinnen.

Houthakkers trekken meestal weg tegen het vallen van de eerste sneeuw, omdat men dan toch bijna niet kan werken, om pas tegen de lente terug te keren, maar deze waren gebleven, en hadden de vlijmscherpe aks vervangen door het jachtgeweer, de klem, en het vangnet.

Toen er twaalf huizen stonden kwam er als dertiende de kroeg van Lafonte bij.

Waar Lafonte vandaan kwam, wist niemand, en het kon ook niemand schelen, en men bewonderde alleen zijn goede zakeninstinct, want er was altijd volop drank bij hem te krijgen.

Nu had Lafonte van die vijftien of achttien houthakkers, aangevuld met een paar beroepsjagers en een zelfgekozen sheriff niet veel voordeel kunnen trekken, maar tegen de winter kwamen de kolenbranders, soms wel dertig tegelijk, die een tentendorp stichtten vlak bij het laatste huis van het gehucht, en dan was er ook nog de gaande en komende man, zoals men dat noemt. Daar was natuurlijk van alles bij, en het was lang niet alles achttien karaats, wat daar passeerde, op de

noordelijke oever van de Backs River.

De kolenbranders brachten nooit hun vrouwen mee, maar Lafonte, had op werkelijk aandoenlijke wijze gezorgd voor vrouwelijk gezelschap van die stoere werkers.

Die dames waren wel niet van de eerste kwaliteit, maar het waren vrouwen, en men kijkt daar niet zo nauw, waar het artikel vrouw zeldzaam en dus kostbaar is.

De kroeg van Lafonte was verreweg het grootste huis van Pine Creek. Het stond op een soort terp, en men moest het bordes dan ook langs een trapje van zes treden bereiken. Het had een vrij ruime gelagkamer, daarachter de keuken en er naast de slaapkamer van Lafonte, die weduwnaar was, en verder waren er op de eerste en enige verdieping nog enige logeerkamers.

Op de avond van de dag, waarop deze vertelling aanvangt, was het tamelijk vol in de grote gelagkamer. De mare had zich verspreid, dat Lafonte die ochtend per hondenpost een nieuwe voorraad gramfoonplaten had ontvangen. Het waren er maar zes, en zij waren ook een beetje versleten, maar men kon op de muziek die zij voortbrachten, dansen. Verder had diezelfde slede, rum, brandewijn en whiskey en gin aangebracht, en dat alles moest natuurlijk geproefd en gekeurd worden.

In een hoek van het goed verwarmde vertrek stond een piano, die van ouderdom dreigde te bezwijken, en waarvoor een lange slungel van een jongen gezeten was met een sigaret tussen de lippen en zijn pet van otterbont achter op het hoofd. Er was ook eens een violist geweest, maar die had zich binnen enkele maanden dood gedronken, en lag nu daar ergens « op het kerkhof ».

Die dodenakker was een zeer vaag begrip, want grenzen had die begraafplaats eigenlijk niet, en men wist dan ook niet precies waar het begon en eindigde, en waar de be-

gravenen terecht waren gekomen, want kruisjes en andere aanduidingen hielden nooit lang stand, in de winter door de sneeuwstormen, en in de zomer door vocht en hitte. Die violist had prachtig mooi gespeeld, zo zei men, en het was werkelijk jammer dat hij teveel had gedronken.

Lafonte was er voor teruggeschrikt, een nieuwe violist in dienst te nemen. Joseph Eggs moest het nu maar alleen opknappen.

Eggs speelde die avond voor wat hij waard was, en ontlokte schrille, niet al te zuivere klanken aan het bejaarde instrument. Een paar vrouwen, die men de vorige avond nog niet gezien had, dansten met een paar jonge kerels, die eveneens geheel vreemd in de streek waren. Lafonte zette zijn eerste nieuwe plaat op de gramfoon, zodat Joseph Eggs even kon uitrusten. Het was goed warm in het vertrek, de meeste mannen hadden hun revolvers als volkomen overbodig thuis gelaten, en alles zag er aangenaam, rustig en vredig uit, toen de deur open vloog, en er een vrouw de gelagkamer binnendwarrelde, die onmiddellijk de aandacht trok, alleen al door de kleur van haar haardos, die vlammend rood was. Zij had de eigenaardige blanke huid, die bijna altijd gepaard gaat met die haar-kleur, en zeegroene ogen, die angstig zoekend rondkeken.

Niemand kende die vrouw, en alle aanwezigen staarden haar ietwat verwonderd aan. Zij droeg hoge laarzen, van robbenvel tot boven de knie, en ook voor het overige kon zij best voor een man doorgaan, als men het krullende haar, dat onder haar bontmuts vandaan kwam, weg dacht. Zij droeg een sporthemd van rood flanel, en daarover een met schaapsvel gevoerde, korte jekker, die opening.

— Is hier een dokter? was haar eerste, op luide toon gestelde vraag.

Men hoorde een tijdlang niets dan de schorre toontjes, die uit de hoorn

van de gramfoon kwamen. Eerst meenden de aanwezigen niet goed te hebben verstaan. Iedereen had natuurlijk wel eens van een dokter horen spreken, en wist ook wel wat dat voor iemand was, maar dat er zich een metterwoon in Pine Creek zou hebben gevestigd, was iets zo zonderlings, dat men haar niet goed begreep.

De verbazing nam echter nog toe, toen er uit een hoek van het grote vertrek een stem klonk, helder en duidelijk, de stem van een man, die rustig zei:

— Ik ben geneesheer, Peggy. Als je mij nodig hebt, kun je van mijn diensten gebruik maken.

De vrouw, die in het volle licht van een grote petroleumlamp stond, deed onwillekeurig een stap achteruit, alsof zij zich aan dat licht wilde onttrekken, en keek met half dichtgeknepen ogen door de mist van tabaksrook die het vertrek vulde, heen, in de richting van waar die stem geklonken had.

Zij zag een man van rijzige gestalte, die was opgestaan, en naar het midden van de gelagkamer trad. Voor allen, daar aanwezig, was die man een vreemdeling, die, met twee metgezellen, die namiddag uit het zuiden was gekomen met een slede, een span honden, een uitrusting, die onmiddellijk de aandacht hadden getrokken van de inwoners van Pine Creek, die op dat punt niet verwend waren. Zij hadden gezien dat de wapens van voortreffelijke hoedanigheid waren, dat de honden sterk waren en van een goed ras, en dat de slede geen eigen maaksel was, maar afkomstig uit de werkplaats van een deskundige, die wist hoe men zulke dingen vervaardigen moest, omdat daarvan het wel en wee van de reiziger in het hoge noorden kan afhangen.

Die drie mannen hadden twee kamers betrokken in «het Madeliefje» zoals de naam van het logement van Lafonte luidde, en dat was alles wat men wist.

Peggy Redhair, zelf een vreemdelinge, scheen de man die zich als dokter voorgesteld had, te kennen. Zij deed nog een stap achteruit, slaakte een kreet van verbazing, en haar ogen werden groot en schichtig.

De man stond nu vlak voor haar, keek haar rustig aan, en zei zo zacht dat alleen de vrouw hem kon verstaan :

— Je hoeft niet meer bang voor me te zijn, Peggy. Ik heb nog geen week geleden bij een poging om mijn leven te redden in een eerlijke strijd je vriend gedood. Jij en je metgezellen hadden de overmacht, ik voel mij dus geheel en al vrij van schuld. Nu wil ik je helpen. Wie is de zieke en waar is hij — of is het een zij ?

De vrouw keek de ander een ogenblik strak en onderzoekend aan. Zij werd beurtelings rood en bleek. Snel trokken voor haar geestesoog enkele gebeurtenissen van de laatste tijd voorbij.

Zij wist niet wie die vreemdeling was; zij had hem alleen door de peisjager Arne Svensen, daar aan de Grote Vis Rivier, Lord Palmhurst horen noemen. Hij moest een rijk Engelsman zijn, die hier voor zijn genoegen met zijn secretaris en vriend, benevens een grote kerel, die een bediende scheen te zijn, was komen jagen. Er was een verbitterde strijd ontstaan om een waardevol kistje, dat toebehoorde aan een dame, die leidster van een expeditie heette te zijn, tussen de vrienden van Rode Peggy, die men niet anders dan bandieten kon noemen, en Svensen, die het kistje in zijn bezit had. Deze man met zijn streng, ernstig gezicht en zijn grijze ogen had de peisjager geholpen — en afdoende ook. De bereden politie was er bij te pas gekomen. De bende had het onderspit moeten delven, velen hunner waren gesneuveld, en wat er over bleef was gevlucht. Haar vriend Owen Hicks was bij die gelegenheid gedood — door diezelfde

man daar, die zei dat hij dokter was.

Zij was in haar eentje verder naar het noorden gevlucht, bevreesd dat de mannen van de Koninklijke Beredene ook haar zouden vatten. Nu had het toeval hen weer samengebracht, — en zij had hem nodig.

Die man was John Raffles, alias de Grote Onbekende, en hij vroeg met aandrang :

— Is er iemand in levensgevaar? Spreek vrijuit, en vrees niets. Wie is er ziek ?

— Een... een vriend van mij, antwoordde de vrouw toonloos.

— Een vriend? Een nieuwe? Nu reeds? vroeg Raffles, met iets van spot in zijn stem. Je schijnt niet lang over Hicks te treuren, Peggy.

De jonge vrouw haalde de schouders op en antwoordde onverschillig :

— Ik heb te veel meegemaakt om lang om iemand te treuren. Voor hem een ander. En — ik hield niet van Hicks, ik gaf niets om hem. Ga met mij mee voor het te laat is.

Raffles maakte een gebaar, alsof hij zijn vrienden wilde wenken, maar Peggy zei haastig :

— Kom alleen mee, alsjeblieft. Ik houd niet van zo'n groot gezelschap.

Een kort ogenblik scheen Raffles te aarzelen, en zei toen schouderophalend :

— Goed, ik zal met je meegaan. Wacht buiten op mij, want ik moet mijn verbandtrommel meenemen. Of is hij niet gewond, je hebt me nog niets verteld.

De vrouw wierp een blik om zich heen, op al die gezichten die zo nieuwsgierig naar haar keken, en antwoordde toen kortaf :

— Gele koorts. Je zult het wel zien.

Zij ging de gelagkamer uit, en Raffles ging naar boven, naar zijn kamer, zich verwonderd afvragend, of dit vreemde geval van gele koorts op het noordelijk halfrond reeds tot de officiële, medische wereld zou zijn doorgedrongen.

Hij nam de bliken trommel, die

alles bevatte wat hij nodig zou kunnen hebben, ging de trap weer af, en voegde zich bij de vrouw, die haar jekker nu had dichtgeknoopt, want het was buiten fel koud.

— Is het hier ver vandaan, vroeg Raffles.

— Vlak bij... twee minuten... in een tent. Laten wij ons toch haasten.

Verder werd er niet gesproken. De sneeuw was hard bevroren, en hol klonken de voetstappen van de man en de vrouw tussen de houten huizen, waardoor niet het minste licht naar buiten drong, omdat luiken en deuren aldus allerwegen de felle koude moesten buitensluiten.

Na enkele minuten kreeg Raffles een vrij grote tent in het oog, waarvoor een houtvuur brandde. Er stond een slede naast, van klein model, terwijl zes honden zo dicht bij het vuur lagen, dat zij bijna geroosterd werden.

De tent was van binnen verlicht door middel van een kaarslantaarn; de vrouw sloeg een der voorkappen terug, ging opzij, en zei tot Raffles, die zich diep moest bukken om binnen te kunnen gaan:

— Daar ligt hij. Zeg mij gauw of er nog hoop is.

Raffles knielde neer naast het leger van een man, wiens gelaat als uit marmer gehouwen leek. Hij leed blijkbaar pijn, hetgeen te zien was aan zijn dicht opeengeknepen lippen, en de diepe rimpel tussen zijn wenkbrauwen.

Hij had een oude bontjekker aan; die was losgeknoopt, en ter hoogte van zijn linker borst ontwaarde Raffles een prop pluksel, met een reep linnen op zijn plaats gehouden, en die een donkerrode kleur had.

Hij nam die prop met een pincet voorzichtig weg, en de man kreunde even.

Raffles keek de vrouw, die aan de andere zijde naast de man was neergeknield, strak aan, en zei afgemeten:

— En dat noem je gele koorts, Peggy?

Zonder het antwoord af te wachten, onderzocht hij een brede diepe wond, vroeg om een kom water en maakte de wondranden schoon.

Toen richtte hij zich op en zei:

— Deze messteek zou de man op slag hebben gedood, als hij drie streep dieper in het lichaam was doorgedrongen. Zoals het nu is, is hij misschien nog te redden, al zal het moeite genoeg kosten.

HOOFDSTUK II

WARTAAL VAN EEN KOORTSLIJDER?

De vrouw verbleekte, en keek Raffles met een duistere blik aan, maar deze zei glimlachend:

— Kom, Peggy, heb je nu werkelijk een ogenblik gedacht, dat iemand die even knap is als een dokter ook maar een seconde kon aarzelen aangaande de aard van de zogenaamde ziekte van deze man? O, zeker, hij heeft koorts, maar het is gewone wondkoorts, en omdat hij

mij voorkomt van een sterke natuur te zijn, zullen wij hem er wel bovenop halen, misschien al binnen een week.

— Meen je dat werkelijk? vroeg de vrouw op schorre toon.

— Ja zeker, waarom zou ik je maar wat wijs maken?... Maar vertel eens... heeft je vriend gevochten?

De vrouw zweeg en weer trof Raffles dezelfde sombere blik.

— Waarom wil je het niet zeggen, Peggy? Je weet het immers. Ik op mijn beurt weet, dat jullie zulke zaken gaarne onder elkander uitvechten, en je ziet in mij misschien nog altijd de vreemdeling — erger nog — een vijand. En dat laatste ben ik toch niet in die mate als jij schijnt te denken. Ben je bang dat ik je vriend bij de politie zal aangeven, als je zijn naam noemt?

— Neen, daarvoor ben ik niet bang — want het is de vraag of de politie hem zou kunnen arresteren. En bovendien: wat komt het er op aan, wie het deed? Houd er maar voor, dat hij in zijn eigen mes viel. Genees hem, dat is alles wat ik van je vraag.

Raffles had intussen de kleren van de man wat verder losgemaakt, en zijn bovenlichaam ontbloot.

Hij reinigde de wonde, die dadelijk weer begon te bloeden, stelpde die bloeding met de middelen die hij had meegebracht, en verbond de wonde zeer zorgvuldig.

Hij keek naar het gelaat van de man dat van kleur was veranderd. Het was rood geworden, en zweetdruppeltjes parelden op het voorhoofd. Het was geen onknap gezicht, maar het was ruw, wreed en allerlei hartstochten hadden er hun stempel op gedrukt.

Raffles behoefde de pols van de man niet eens te voelen om te weten dat de wondkoorts erger kwam opzetten.

Hij opende zijn verbandtrommel, om daar kininepillen uit te halen, toen de man zeer duidelijk zei:

— Pas op, Dufour, neem je voor mij in acht — ik zal je die prik betaald zetten — zo waarachtig als ik adem haal.

Raffles wendde zich om. De ogen van de man waren geopend en hadden een koorstachtige gloed. Zijn gelaat was nu nat van zweet. Het was duidelijk dat hij niet wist wat hij zei... hij ijelde...

Raffles keek Peggy veelbetekend aan.

— Hij is mededeelzamer dan jij, Peggy. Hij heeft daar een naam genoemd, dat hij zeker niet zou hebben gedaan als hij bij volle bewustzijn was geweest.

Peggy haalde de schouders op en zei onverschillig:

— Je weet het nu. Het komt er ook eigenlijk niet op aan. Als je hier blijft in deze streek zul je zelf wel zo verstandig zijn, Jacques Dufour uit de buurt te blijven. Hij is een duivel, en voor niemand bang.

— Ik ben ook niet zo vreesachtig uitgevallen, zei Raffles glimlachend.

— Toch raad ik je aan, Dufour uit de weg te blijven. Zeg mij liever of Buster genezen zal, nu zijn gelaat zo hoog rood is, en hij koorts heeft, naar het schijnt.

— Heet hij Buster? vroeg Raffles met dezelfde glimlach.

— Buster Garrick. Daar maak ik geen geheim van. Hij hoorde bij — bij de jongens, die een week geleden dat zaakje hebben gehad aan de Grote Vis River. Ik heb nooit begrepen waarom je je er mee bemoeit hebt.

— O, neen? Die reden was toch heel eenvoudig — de pelsjager Svensen was mijn vriend.

— Heb jij zoveel over voor je vrienden?

— Ja, Peggy, ik heb alles over voor een ware vriend, maar dat zal jij misschien niet begrijpen... Dit zijn pillen, waarvan je Garrick om het uur er een moet ingeven. Vergeet het vooral niet. Wordt de koorts erger, dan om het half uur. Maar ik geloof niet dat dit het geval zal zijn. Roep mij als je bang bent voor complicaties. Ik zal nog twee dagen hier blijven.

— Hij zou dus kunnen sterven? kreet de vrouw, Raffles bij de arm vattend.

— Alles is mogelijk. Maar als je hem goed verzorgt, zal hij er wel bovenop komen. Geen uur overslaan, denk er om. Die koorts moet in ieder geval onderdrukt worden.

— Wees niet bang dat ik het zal vergeten, zei de vrouw.

— Nog één vraag — welke reden had Dufour om Garrick zo ernstig te verwonden?

— Jalousie, antwoordde zij kortaf. Hij is verliefd op me.

— Geen andere reden?

— Neen.

Alsof hij de vrouw wilde logenstraffen, begon de gewonde eensklaps weer te praten in zijn koorts, met een luide, doordringende stem die Peggy verschrikt de handen aan het hoofd deed brengen.

— Het goud wil je, niet waar, schurk? Zoek er maar na, ha ha! Wie zou het kunnen vinden — als de duivel zelf hem niet bij een hand nam — daar onder de grond — bij de bronnen van de Haynes — waar de eenzame pijnboom staat — — de elandskop op de steen — — en dan maar tussen de horens aan op de rots af — — als je staat met je rug tegen de boom, ha ha! Doodmakkelijk — maar je moet het weten. Ik weet het, ik, Buster Garrick. Jij vermoedt het nog maar, Dufour — en je bent me al eens nageslopen — — je wilt Peggy van mij afnemen, vervoekte hond! Het goud onder de grond — en mijn Peggy! Zand en water daar beneden — zand tot je er in zult stikken — tot in je strot — moordenaar! Dief!

Zijn gelaat was hoogrood geworden, het schuim kwam hem op de lippen, en hij zwaaide wild met de armen.

Raffles, die geen woord had gemist van die zonderlinge wartaal, legde hem de hand op het voorhoofd en het was alsof die aanraking hem tot kalmte bracht.

De vrouw was doodsbleek geworden, en stond nu bevend in een hoek, met vooruitgestoken handen, alsof ze de woorden in de keel van de koortslijder wilde terugdringen.

— Dat was het, dus, zei Raffles bedaard, zodra Garrick tot rust was gekomen. Garrick heeft goud gevonden: Geen wonder dat je daar liever niet over praat.

— Ik zweer je, dat ik niet wist

waar het was — en dat ik het zelfs nu nog niet weet; zei Peggy bevend over al haar leden. Hij heeft mij wel gesproken over iets dergelijks, en gisteren was hij heel opgewonden. Maar om 's hemelswil, zwijg hierover, anders raken wij alles kwijt. Je zult het toch niet aan anderen zeggen?

— Neen, dat zal ik niet, antwoordde Raffles, met een eigenaardige glans in zijn ogen. Dan zou ik ook mijzelf benadelen.

— Je zelf? herhaalde de vrouw toonloos.

— Ja, zeker, mij zelf, of beter gezegd: het is voor anderen, want jij weet niet wat ik met goud kan doen. Ten minste als ik Dufour kon beletten, er zich meester van te maken.

— Je zou alles nemen! riep de vrouw woest. Wie zou het je kunnen beletten, nu hij daar geen pink kan uitsteken? Ik heb niets gesnapt van zijn wartaal, maar voor jou schijnt het zo duidelijk te zijn als een opengeslagen boek.

— Het lijkt mij inderdaad nogal eenvoudig toe, Peggy! Maar je moet je niet zo opwinden; je kunt met mij meegaan en beslag leggen uit naam van Garrick op de goudader die hij beweert te hebben gevonden.

Peggy keek hem wantrouwend aan.

Raffles begreep zeer goed wat er in haar omging, en zei:

— Je denkt altijd nog aan dat gevecht van een week geleden. Ik hielp toen een vriend en dat was mijn plicht. Jouw vrienden zijn — niet veel meer dan bandieten, Peggy, het spijt mij, dat ik het moet zeggen. Nu echter heeft die man, die je je vriend noemt, naar het schijnt ergens in de bodem goud ontdekt. Hij kan er echter de eerste dagen niet naar toe; misschien kan hij pas over een week opstaan en dan moet hij nog voorzichtig zijn. Hij zelf heeft daar even verklapt, dat Dufour iets vermoedt. Als die man snel handelt zou hij hem vóór kunnen zijn,

te meer daar Garrick op krachten moet komen. Ik echter beschik over al mijn kracht, — is het dan zo vreemd dat ik mijn hulp aanbied, en dat ik voor die hulp wens te worden betaald? Ik loop gevaar op een revolverkogel of een messteek te worden onthaald. Is dat geen betaling waard? Wij kunnen een soort contract opmaken, als je wilt. Bedenk dat je misschien alles kwijt bent, als ik je niet help. Ik weet dat je hier nog andere vrienden hebt, maar ik betwijfel sterk of je die wel zult kunnen vertrouwen.

Het antwoord van de vrouw was duidelijk genoeg; — zij haalde eenvoudig de schouders op met een minachtend lachje. Toen kwam ze vlak voor Raffles staan, keek hem strak aan, alsof ze tot op de bodem van zijn ziel wilde lezen, en zei toen eensklaps vastberaden:

— Goed. Voor een derde van de opbrengst sluit ik de overeenkomst. Dat wil zeggen: — Garrick krijgt twee derde, en jij de rest, als er iets gevonden wordt. En natuurlijk alleen als dat door jouw hulp gebeurt. Hij kan in de eerste week geen vin verroeren, en in een week kan er veel gebeuren. Dufour heeft machtige vrienden, evengrote schurken als hij zelf. Wij zullen dus haast moeten maken. Wanneer zullen wij gaan?

— Morgen — zo vroeg mogelijk, zodra het licht is geworden. Laten wij maar zeggen, acht uur.

— Ik heb één enkele voorwaarde — je moet alléén zijn.

— Je vertrouwt me dus toch nog niet helemaal, zei Raffles met een glimlach. Nu, het zij zo. Denk om de pillen, en val vannacht niet in slaap. Hij moet er vóór morgen twaalf uur een dozijn hebben geslikt.

De vrouw knikte zwijgend, doch ineens zei zij:

— Maar als hij morgen wat bij is gekomen, als hij zijn hersens weer kan gebruiken, dan zal hij mij misschien niet toestaan om daarheen te gaan.

Raffles dacht een ogenblik na, en zei:

— Dat is niet onmogelijk. Dan zal ik eerst hier komen, en met hem spreken. Beletten kan hij het natuurlijk niet, denk daarom — hij heeft te veel bloed verloren en van een bloedtransfusie is hier natuurlijk geen sprake. En dan nog iets — Laat hem geen ogenblik alleen, want die Dufour kon wel eens terugkomen, om zijn werk wat beter te doen, als hij bemerkt, dat hij zijn tegenstander niet gedood heeft.

— Ik wijk niet meer van zijn zijde, — en als ik hem zie, dan schiet ik die halfbloed door zijn hersens, zo waar ik hier sta.

Raffles nam zijn tas op, waarin zich de verbandtrommel bevond, en opende de deur.

De maan scheen helder. Men kon de enige straat van het gehucht geheel overzien.

Een eind verder liep een man met grote stappen over de bevroren sneeuw.

Peggy zag hem dadelijk, en greep Raffles bij de arm.

— Daar is hij, zei zij met gesmoorde stem. Dat is Dufour.

Een ogenblik daarna was de gestalte verdwenen.

— Doe geen dwaasheden, zei Raffles rustig. Die kerel moet voorlopig maar vrij rondlopen. Je hebt zelf gezegd, dat hij een goed schutter is, dus stel je niet bloot. Tot morgen.

— Tot morgenochtend, zei de vrouw kortaf.

Zodra Raffles uit het gezicht was, nam zij de lantaarn, ging de tent weer uit, en onderzocht de sneeuw rondom naar voetindrukken.

— Hij heeft staan luisteren, mompelde zij voor zich heen, en hief dreigend de vuist op. Toen zij de tent weer binnentrad, sloot zij alles zorgvuldig af en zette een zware balk voor de ingang, die bij de geringste aanraking zou omvallen, zodat zij, als zij misschien even mocht indommelen door het lawaai zou ontwaaken.

HOOFDSTUK III

HET GEWEI VAN DE ELANDSKOP

De volgende ochtend stonden Raffles en zijn twee vrienden vroegtijdig op. Raffles had van de gehele zaak nog niets gezegd, maar zodra de drie mannen in de grote gelagkamer tezamen waren, en daar een stil hoekje hadden gevonden, waar hun brood en gebakken spek, maispap en boter werd gebracht, begon Raffles op zachte toon:

— Wij gaan nu aanstonds naar Buster Garrick.

— Garrick?... O, dat is waarschijnlijk de man die aan gele koorts sukkelde, zei Brand met een lachje. De vrouw, die je kwam halen, vergiste zich natuurlijk?

— Ze had met opzet maar iets gezegd. Het was een messteek, niet dodelijk, maar dat scheelde toch maar weinig. De man had die steek gekregen van een medeminnaar, die het nog op iets anders óók voorzien heeft, een halfbloed, Jacques Dufour genaamd. Die Garrick ijilde, en ik hoorde dingen, die eigenlijk niet voor mijn oren bestemd waren. Zo vernam ik dat hij ergens bij de bronnen van de Haynes goud gevonden heeft.

— Hoever is het van hier? vroeg Brand.

— Met een goede slede en goede honden omstreeks twee dagreizen, misschien iets meer.

— Is de plek nauwkeurig aange-

duid?

— Ik weet niet hoe jij daarover oordeelt; de vrouw begreep er niets van, maar mij komt het nogal eenvoudig voor, zei Raffles glimlachend, en hij herhaalde woord voor woord hetgeen Garrick de nacht tevoren gezegd had.

— Edward, ik moet je zeggen, dat ik er zelf ook niet veel van begrijp, zei Brand, toen Raffles zweeg. Wat is dat voor malligheid? Een elandskop op een steen? Is het een tekening?

— Dat weet ik ook niet. Als je goed geluisterd hebt, heb je gehoord dat er sprake is van een pijnboom, die eenzaam is. Het zal dus wel de enige boom op die plek zijn. Natuurlijk is de bedoeling, dat men daar zo met zijn rug tegen moet gaan staan, dat men van die plek de elandskop kan zien, die men dan tussen het gewei zal waarnemen. Wij zullen dat trouwens morgen wel zien.

— Wij gaan dus mee? vroeg Brand opgewonden.

— Nee, Charles. De vrouw heeft er beslist op gestaan dat ik alléén met haar meegang.

Raffles deed nu omstandig het verhaal van alles wat er de avond tevoren in de tent aan het einde van de dorpsstraat was voorgevallen. Toen hij eindelijk zweeg, zei

Brand :

— Wij blijven dus hier. Heb je nog een speciale opdracht voor ons ?

— Ja, jullie moeten Garrick bewaken.

— Tegen wie of wat ?

— Tegen zijn doodsvijand Dufour. Bedenk dat de man voorlopig zo goed als machteloos achter blijft. Heel waarschijnlijk is hij niet veel beter dan zijn vrienden, de bandieten, met wie wij al te doen hebben gehad, maar ik kan niet dulden, dat hij in koelen bloede vermoord wordt zonder in staat te zijn, zich te verdedigen.

Zijn jullie klaar met jullie ontbijt ? Op weg dan !

Binnen enkele ogenblikken stonden drie mannen buiten. De koude, hoewel nog fel, was draaglijk door het volkomen gemis aan wind. De zon vertoonde zich als een grote, nauwelijks warmte gevende schijf van rood koper op een paar graden boven de horizon.

De honden, goed uitgerust, sprongen uitgelaten in het tuig heen en weer.

Lafonte keek zijn logeergasten na met een uitdrukking op zijn breed gezicht die het midden hield tussen argwaan en nieuwsgierigheid.

Twee van die gasten zouden, zoals hij gehoord had, terugkomen, de derde echter pas over een week, tenminste als alles goed ging. Wat had dat te beduiden, en waarom gingen die drie naar die afgelegen tent, waar Rode Peggy woonde met haar nieuwe vriend ? vroeg hij zich vergeefs af.

Binnen enkele minuten waren Raffles en zijn beide metgezellen waar zij moesten zijn.

— Het verwonderde Raffles wel een weinig dat de vrouw hem niet tegemoet kwam. Hij vond Rode Peggy naast de rustbank zitten, onafgebroken starend naar het bleke gezicht van de patiënt, die met gesloten ogen en krampachtig gesloten vuisten, op zijn borst gedrukt, op zijn rug lag.

Zonder iets te zeggen trad Raffles op de rustbank toe, boog zich over de gewonde heen, lichtte diens oogleden op en zei tot de vrouw :

— Je hebt nagelaten, hem ieder uur zijn pil te geven, Peggy. Heb je geslapen ?

— Ja, maar niet lang... Ik kon er niets aan doen. Hij gaat toch niet dood ?

— Dat niet — tenminste ik geloof het niet. Maar het vertraagt zijn herstel. Hoeveel maal heb je overgeslagen ?

— Het moet een uur of vier zijn geweest, vannacht. Ik begrijp het zelf niet. Ik verzette mij met alle geweld tegen de slaap die mij besloep.

— Waarom heb je niet een kop sterke koffie gedronken om wakker te blijven, zoals ik je aangeraaden had ?

— Dat heb ik gedaan, en juist die koffie moet mij zo slaperig hebben gemaakt ! antwoordde de vrouw wanhopig.

Raffles trad op de ruwe tafel toe, en liet zijn blikken gaan over hetgeen daarop stond. In een der koppen was nog wat koffiebezinsel achtergebleven. Raffles nam die kop op en rook aan de inhoud. Toen dopte hij er de top van zijn pink in en proefde met de tong.

Hij zette de kop langzaam neer, en vroeg :

— Ben je uit geweest, nadat ik was weggegaan ?

— Een uur later ongeveer. Ik had hem toen juist zijn pil ingegeven. Ik moest er uit om lucifers te halen, anders waren wij van koude gestorven.

— Waar heb je die gehaald ? Hoe lang ben je weg geweest ?

— Zeker geen vijf minuten. Ik heb de lucifers bij Lafonte gekocht, die heeft naast zijn kroeg ook een winkeltje ?

— Natuurlijk kon toen iedereen binnenkomen. Het is erg jammer, Peggy, dat je weg moest. Had er maar bijtijds aan gedacht en mij om

wat lucifers gevraagd. Er is hier iemand binnen geweest, die hem evengoed verder had kunnen afmaken. Er is wat opium in je koffie gedaan. Die Dufour of een van zijn kornuiten moet ons gesprek hebben afgeluisterd, en hij wilde zijn handen zeker niet met nóg meer bloed bezoedelen, want hij kon er mee volstaan, te beletten dat Garrick op tijd zijn koortswerende pil kreeg.

Op dit oogenblik sloeg de gewonde de ogen op. Raffles opende zwijgend de blikke trommel, die hij mee naar binnen had genomen, maakte in enkele tellen een drankje klaar, en liet een paar druppels daarvan in de mond van de man vallen. Hij onderzocht nog eens nauwkeurig de wonde, verbond ze opnieuw, trok een stoel bij de rustbank, keek de man strak aan, en begon :

— Heeft Peggy je gezegd wat wij voornemens zijn, Garrick ?

— Dat heeft ze — van nacht — toen ik helder kon denken.

— En je stemt er in toe ?

— Ik moet wel, — omdat ik zo stom ben geweest, in mijn koorts mijn mond voorbij te praten, zei de man op bittere toon. Wie ben je eigenlijk ? Ze noemden je mylord, daar aan de grote Vis Rivier. Als je van adel bent, heb je natuurlijk een hoop geld; waarom wens je dan het goud van een arme sloeber, zo als ik ben ?

— Ik wens het niet voor mij zelf, Garrick, al klinkt je dat ongelooflijk in de oren, zei Raffles op zachte toon. En of ik van adel ben of niet — wat doet het er toe ? Noem mij Palmhurst, zonder meer. En erken tenminste, dat je alles kwijt raakt, als je mijn diensten niet aanneemt. Het is volstrekt niet onmogelijk dat Dufour reeds nu op weg is naar de vindplaats.

De vrouw kwam naar de rustbank toe en zei vastberaden :

— Wij moeten het doen, Buster; het is de enige oplossing. Hij zou alles kunnen nemen, als hij wilde, want jij bent nu machteloos, en ik

ben maar een vrouw tegen hem en zijn twee vrienden. Beter dat hij één derde neemt, en tenminste de rest voor ons weet te behouden. Het denkbeeld dat Dufour ons vóór zou kunnen zijn, maakt mijn bloed aan het koken.

De gewonde vestigde zijn blik doordringend op het gelaat van Raffles, en vervolgens op dat van Rode Peggy.

— Haast je met je beslissing, zei Raffles, want iedere minuut kan kostbaar zijn. Mijn vrienden blijven hier en zullen over je waken. Dufour heeft stellig ook helpers, die moeten toezien dat jij niet onverwacht roet in het eten komt gooien. Daarom moeten mijn vrienden een oog in het zeil houden. Ben je gereed, Peggy ?

— Ik sta al te popelen om te vertrekken, antwoordde de vrouw kortaf. Wil je je vrienden binnen roepen ?

Raffles knikte, trad naar buiten en wenkte Henderson en Brand, die een oogenblik daarna tegenover Garrick stonden, tegenover een der mannen, die zij nog slechts enkele dagen tevoren zo fel bestreden hadden. Zij hadden elkander echter niet eens behoorlijk te zien gekregen, en daar lag hij nu, mager en door bloedverlies verzwakt.

— Bescherm die man, zei Raffles, op Garrick wijzend. Meer draag ik jullie niet op. Wacht hier op onze terugkomst. Ik hoop over vier dagen terug te zijn. Vinden wij er werkelijk goud, daar aan de Haynes, dan zullen wij de claim onmiddellijk laten inschrijven aan het dichtstbijzijnde registratiekantoor. Zo niet — dan zijn anderen ons misschien vóór geweest. Jullie zullen dus hier je intrek nemen, tot de patiënt in staat is op te staan en sterk genoeg om zich van zijn revolver te bedienen. Zodra dat het geval is, en als ik dan nog niet terug ben, kunnen jullie mij tegemoet gaan. Een weg is er natuurlijk niet, nu de sneeuw alles bedekt. Volg een rechte lijn van de voet van de heuvels, die tot bij

de bronnen van de Haynes doorlopen. Zet je ogen goed open, en wij kunnen elkander niet mis lopen. Tot ziens, Garrick, beterschap.

Het is zeer de vraag, of Brand en Henderson wel biezonder waren ingenomen met hun opdracht, maar in ieder geval was dat niet op hun ge-laat te lezen, toen zij aanstalten maakten, zich in het blokhuis te installeren.

Peggy behoefde slechts een korte pels aan te trekken, met een kraag van vossenbont, en haar bontmuts op te zetten, om reisvaardig te zijn.

Zij deden hun sneeuwschoenen aan, en het volgende ogenblik gleeed de slede snel over de bevroren sneeuw, en was binnen een minuut buiten Pine Creek en op de eindeloze vlakke.

Lange tijd spraken geen van beiden een woord. Beider aandacht was gevestigd op de blinkend witte oppervlakte, waarop zij meenden de indruk te kunnen waarnemen van twee sledeijzers, die kaarsrecht liepen in Noordoostelijke richting.

Het was vrij laat in de namiddag toen zij voor de eerste maal halt hielden, om de honden te laten rusten en te voederen, en zelf wat te eten en te drinken.

De vrouw had het zo weten aan te leggen dat Raffles zich geregeld door de slede van haar gescheiden bevond, en hij zag duidelijk dat zij hem scherp in het oog hield.

Maar wie of wat Rode Peggy dan ook mocht zijn, zij kende het leven hier, zij wist wat zij te doen had, en zette in korte tijd een voortreffelijke kop thee. Na gegeten en gedronken te hebben, en nadat de honden zich te goed hadden gedaan aan een flinke portie gedroogde vis, trokken zij verder.

De duisternis brak aan, maar onvermoejd gingen zij door, geregeld uitzierende of zij in de verte een gedaante konden ontwaren, die in dezelfde richting ging, maar zij zagen die dag niets, geen mens en geen dier.

Des nachts zetten zij de tent op, maakten een vuur aan, voederden de honden nogmaals en kropen in hun slaapzakken.

Zij sliepen bijna onmiddellijk, het vuur brandde langzaam op, een nieuwe dag brak aan, en zij trokken verder.

Op het einde van de tweede dag waren zij nog nauwelijks tien kilometer van de bronnen van de Haynes, maar de maan had zich verscholen achter dikke wolken, die weer sneeuw voerspelden, en de duisternis was zo groot, dat zij besloten, pas de volgende dag verder te gaan.

En nog altijd hadden zij niets biezonders gezien — het spoor van de slede, die voor hen uitging, was zelfs geheel verdwenen, na temidden van een groot bos van pijnbomen in westelijke richting te zijn afgeslagen. Sindsdien hadden zij niets teruggevonden.

Die nacht sneeuwde het uren achtereen, en een nieuwe, verse laag hoopte zich op de oude, zodat het trekken van de vrij zware slede de honden moeilijk viel. Nadat de reizigers de ochtendmaaltijd van gebakken spek en brood hadden gebruikt onder de bescherming van een hoge, een weinig overhangende rots, hield het sneeuwen plotseling op, de lucht brak en de laagstaande zon verspreidde opnieuw haar geheimzinnig, rossig schijnsel.

Raffles had zijn geweer uit het foudraal genomen, en schoot kort achter elkander twee vette poolhazen, terwijl zij in volle ren waren, niet met hagel, maar met een kogel, zodat Peggy dus alle gelegenheid had zijn schotvaardigheid te bewonderen.

De twee reizigers legden de laatste tien kilometer in iets meer dan twee uren af, want de nog zachte sneeuw belette grotere snelheid.

Op het laatste einde namen beiden de grootste behoedzaamheid in acht. Van de bronnen der kleine rivier zelve was natuurlijk niets te zien, — wel echter de grillig ge-

vormde heuvels, waar zij moesten ontspringen, zodra de lente de kluis- ters van de winter zou verbreken. Het was nu de vrouw die de weg wees. Zij scheen de streek zeer goed te kennen. Beiden moesten al hun krachten inspannen, om de honden te helpen, de slede zo hoog mogelijk de heuvels op te krijgen. Na een uur van hard werken bereikten zij een cirkelvormig dal, dat er uitzag als een oud Romeinse arena van geweldige afmetingen. Raffles had zijn ogen slechts even laten rondgaan, of hij riep reeds :

— Dààr staat de pijnboom!

Veel vlugger dan zij waren boven gekomen daalden zij de helling af, maar nu aan de andere zijde van het dal. Binnen een kwartier hadden zij de boom bereikt, die daar stond als een eenzame wachter. Op ongeveer twintig meter van die boom verwijderd, staken enige reusach-

tige, platte stenen boven het sneeuwbed uit. Raffles begreep dat hij zich hier bevond bij de oorsprong van de Haynes, en dat die stenen in de zomer door water omspoeld zouden zijn.

Op een er van, juist zoals hij verwacht had, lag een elandsschedel met het gewei er nog aan.

Hij bekeek die schedel nauwkeurig, ook de steen, schudde het hoofd, en onderzocht de bodem. Op de verse sneeuw waren duidelijk voetafdrukken te zien.

Raffles begaf zich naar de pijnboom, ging er met de rug tegen aan staan, en keek door het gewei heen in de verte.

Ook hem ontsnapte een kreet van teleurstelling; — er viel niets te zien, geen spoor van een rots, niets dan de kale, donkere wand van het gebergte.

HOOFDSTUK IV

Goud

Peggy, alle voorzichtigheid vergetend, was vlak naast Raffles gaan staan, en keek eveneens door het gewei van de elandsschedel.

— Er is geen rots te zien! riep zij. Alleen de wand van de berg. Dat kan niet bedoeld zijn.

— Dat is het ook niet, zei Raffles met gefronste wenkbrauwen. Wij zien niets, omdat het skelet niet meer op zijn oude plaats ligt. Waarschijnlijk is het een van die rotsblokken daarginds geweest, op ongeveer honderd meter hier vandaan, die daar los neergestrooid lijken te zijn in het dal. Raffles onderzocht een voor een met grote zorgvuldigheid de andere, platte stenen, totdat hij op een gegeven moment de vrouw bij zich wenkte, op de sneeuw wees, die de steen bedekte, waarnaast hij stond, en zei:

— Kijk eens hier? Zie je die indruk? Met die diepe deuk in het midden? Hier heeft de schedel gelegen, ik durf er alles onder verwedden. Het heeft vannacht urenleng gesneeuwd, maar waar de schedel lag, kon de sneeuw zich natuurlijk niet ophopen. En dit was de richting; — zo heeft de schedel gestaan, want de brede bladen van het gewei hebben eveneens de sneeuwvlokken tegengehouden.

Zonder zich langer te bedenken, tilde Raffles de schedel, die gewei-

dig zwaar was, op en droeg het ding zonder enige inspanning naar de platte steen, waar de vrouw was blijven staan. Hij plaatste het skeletdeel zodanig, dat het bijna zuiver in de indruk paste, en toen liepen beiden naar de pijnboom terug, gingen er met hun rug tegen staan en slaakten een kreet van vreugde.

Onmiddellijk hadden zij, tussen het gewei door, het geweldige rotsblok gezien, zeker wel twintig meter hoog, dat daar midden in het dal als door de handen van een reus neergesmeten leek te zijn.

De vrouw bleef een ogenblik in gedachten staan, en vroeg toen:

— Heb je er ooit van gehoord, Palmhurst, dat er goud wordt gevonden aan de bron van een rivier?

— Nooit. Goud wordt altijd afgezet aan de benedenloop van een stroom. Maar wie zegt ons dat wij hier inderdaad aan de oorspronkelijke bron zijn? De Haynes is misschien in vroegere eeuwen, misschien wel duizenden jaren geleden, aanzienlijk veel langer geweest, en ontsprong wellicht op die verre bergen daarginds. Een aardverschuiving kan de oorspronkelijke bedding vernield hebben, waardoor de bovenloop gewijzigd is. Maar wij behoeven hier niet aan theorie te doen, want de praktijk ligt onder het bereik van onze hand. Voor wij echter

dat onderzoek gaan instellen, Peggy, zou je mij niet eens willen zeggen hoe Garrick van de plek afwist?

— Bijna een half jaar geleden heeft hij het bij toeval ontdekt, toen hij met anderen, ook Dufour, hier was. Hij kon die anderen echter niet kwijt raken, tot een paar weken geleden. Jij en je vrienden hebben er verscheidenen van hen opgeruimd, en de politie deed de rest. Zij zijn altijd achterdochtig en wantrouwend onder elkander, en hij durfde hier niet alleen weer naar toe gaan, om de claim op te eisen.

— Hij is dus zeker van zijn zaak?

— Absoluut.

— Was jij er bij toen hij het ontdekte?

— Neen, ik kende hem toen nog niet eens. Dat wil zeggen — ik was wel in hetzelfde dal, maar ik heb nooit geweten, dat Garrick hier iets had ontdekt. Laten wij er nu naar toe gaan en hier niet onze tijd verbeuzelen.

Zij maakte reeds aanstalten om op te staan, maar Raffles legde zijn hand op haar arm en zei kalm:

— Ik zou liever wat minder haastig zijn, Peggy. Je schijnt iets te vergeten.

De vrouw keek hem vragend aan.

— Die elandskop is niet vanzelf van zijn plaats geraakt. Langs een kortere weg moet Dufour ons zijn vóór geweest, en als wij ongedekt naderen, kan hij ons van dat rotshol uit gemakkelijk neerleggen. En daar ben ik niet op gesteld, en jij evenmin, denk ik.

— Maar wat kunnen wij doen? Wij moeten toch de vlakke oversteken.

— Natuurlijk, — maar wij kunnen dekking zoeken achter de slede, die hooggeladen is.

Aldus werd gedaan, de honden kregen een kort bevel en de slede gleed in de richting van het grote rotsblok, terwijl Peggy en Raffles er in gebogen houding achterliepen, beschermd en verborgen door de zakken met levensmiddelen, de pak-

ken dekens, de slaapzakken en de stijf opgerolde tent.

Raffles hield zijn geweer gereed en Peggy had haar revolver ter hand genomen.

Er deed zich echter niets bijzonders voor, en niet het minste geluid drong tot hen door.

— Waar zou hij zijn slede en zijn honden toch hebben gelaten? vroeg Peggy, onwillekeurig fluisterend.

— Die vraag heb ik mij ook al gesteld, gaf Raffles ten antwoord. Misschien achter dat grote rotsblok, maar dan is het vreemd dat wij nog niets gehoord hebben.

Ze hadden ruim de helft van de afstand, die hen van het geweldige rotsblok scheidde, afgelegd, toen de vrouw met verwondering zei:

— Ik zie helemaal geen ingang.

— Dat zou verklaren waarom er niet op ons geschoten wordt, merkte Raffles nadenkend op. Het is in ieder geval vreemd.

Zij hadden nu het geweldige steenblok bereikt, dat een driehoekige vorm had, en aan de voet een breedte had van minstens dertig meter. De voorwand was volkomen glad, bijna loodrecht, en vertoonde geen spoor van een spleet of een scheur, of een opening, groot genoeg om een mens door te laten.

— Wil je mij even mijn revolver teruggeven? vroeg Raffles zacht. Ik wil om het blok heenlopen, en dan is een revolver handiger dan een geweer. Als je wilt kun je vlak achter mij blijven, met je eigen wapen op mij gericht.

Peggy keek Raffles een ogenblik strak aan, stak hem toen zwiingend zijn wapen toe, waarna hij haar zijn geweer aanreikte. Terwijl de slede aan de voorzijde van het rotsblok bleef staan, sloop Raffles er omheen, op alles voorbereid; maar ook de achterzijde was geheel verlaten.

Hier echter bevond zich vlak boven de grond een vrij brede, lage opening, die aan een kelderraam deed denken. De breedte bedroeg omstreeks een meter, de grootste

hoogte was niet meer dan een halve meter, zodat zelfs een niet al te dik man zich zonder veel moeite door dat gat kon wringen.

Als zich iemand daar binnen die rotsspleet had bevonden, zou hij Raffles in de benen hebben kunnen schieten, maar er gebeurde niets, en alles bleef stil.

— Ik begrijp niet waarom die elandsschedel is verplaatst! riep Raffles uit.

Plotseling legde de vrouw een bevende hand op de arm van Raffles en zei, hees van opwinding:

— Zou het mogelijk zijn, dat Dufour al weer is vertrokken, en het goud heeft meegenomen?

Maar hoofdschuddend antwoordde Raffles:

— Dat komt mij om verschillende redenen zeer onwaarschijnlijk voor. In de eerste plaats kan Dufour ons hoogstens een paar uren zijn vóór geweest, en ten tweede, wat van veel meer gewicht is, ligt het goud daar beneden zeker niet maar zo voor het opscheppen, anders zou Garrick immers wel kans hebben gezien, het te gaan halen. Dat hij een claim wil aanvragen, bewijst, dat de mijn of de goudader moet worden geëxploiteerd. Je hebt toch zeker wel de moed om naar binnen te gaan?

— Ik ben helemaal niet bang, zei de vrouw, terwijl zij recht op de rotsspleet toeliep, maar Raffles trok haar echter aan de arm terug en zei:

— Laat ik voorgaan. Ik kan in het donker vrij goed zien — en misschien loeren daar beneden nog onbekende gevaren. Die onzichtbaarheid van Dufour staat mij volstrekt niet aan. Veel liever was ik door een paar geweerkogels begroet.

Raffles wierp zich op de sneeuw, en kroop door de lage opening, geheel buiten het gezicht van Peggy, die zich met verwondering afvroeg, door welke zonderlinge speling van de natuur dit reusachtige rotsblok als een soort monsterachtige sluit-

dop over het hol heengestulpt was, dat zich toch in de bodem moest bevinden, en dat volgens de beschrijving van Garrick van grote omvang was.

Raffles had de voorzorg genomen, de kaarslantaarn uit de tent mee te nemen, en stak deze aan, zodra hij weer op zijn voeten stond.

Dit was reeds mogelijk op een paar meter afstand van de opening, die zich nu aftekende als een scherp omlijnd gat, waarachter het van wit en van goud fonkelde: — het goud van de zon, en het wit van de sneeuw.

Op het moment, dat Peggy op haar beurt haar hoofd door de opening zou steken, bedacht zij zich en vroeg op zachte toon:

— En de slede met de honden — moeten wij die hier onbeschermd achterlaten?

— Het gaat niet anders, Peggy, tenzij slechts een van ons het hol zou binnengaan. De honden zullen stellig niet uit zich zelf weglopen, en als Dufour hier ergens is, dan is hij hier ook onder de grond.

— Dan niet langer gearzeld, maar voorwaarts, zei Peggy en schoof vastberaden haar lichaam, lenig als een slang, door de spleet. Raffles ving haar op en zette haar op haar voeten.

Zij lachte kort en zei:

— Dat noemen ze, geloof ik, in Engeland galanterie. Aan die dingen doen wij hier niet. Als beloning kun je je revolver houden. Misschien is dat onverstandig, maar ik wil je vertrouwen.

Raffles zei niets, en ging verder het hol in, dat zich aldra aanmerkelijk verwijdde, en waarvan de bodem vrij sterk daalde.

Beiden hadden hun sneeuwschoenen afgedaan, en gingen behoedzaam voort. Er lag een laag fijn zand op de bodem; Raffles nam er een handvol van op, lachte eens, en zei:

— Dit is zand, waarover water gelopen heeft, — onheuglijke tijden

geleden. Wie weet staan wij nu wel op de oude bedding van de Haynes. Misschien is door een reusachtige overstroming, of een geweldige aardverschuiving het blok boven onze hoofden in de rivierbedding gevallen. Maar wees voorzichtig en blijf wat achter mij, want er zijn verraderlijke gaten in deze bodem, naar ik zie.

Inderdaad gaapten hier en daar nachtzwarde openingen van grillige vorm in de bodem.

Bij een daarvan bleef Raffles staan, knoopte het dunne koord, dat om zijn middel was gewikkeld, los en bond het ene uiteinde aan de ring van de lantaarn. Hij liet deze tenslotte in een soort put afzakken, maar ofschoon het touw vijf en twintig meter lang was, bereikte de lantaarn de bodem niet.

Raffles trok de lantaarn weer op, en het schijnsel van de kaars verlichtte het gelaat van Peggy, die bleek was geworden en onwillekeurig haar stem liet dalen, toen zij zei:

— Dat zijn muizevallen, waarin de dood loert. Wie hier zonder licht binnen komt, loopt veel kans te pletter te vallen in een van die putten.

— Ongetwijfeld. Laten wij verder gaan, en blijf dicht achter mij. De putten worden minder in aantal, naar ik zie, maar hier is een steile wand.

Raffles hield de lantaarn omhoog, en zag dat zij aan de rand van een natuurlijke muur stonden, die meer dan twee meter hoog was. Die muur vertoonde geen enkele opening, behalve aan de linkerkant, waar zij met enige moeite naar beneden konden gaan.

Daar omlaag vernauwde het hol zich weer, tot een gang van ongeveer drie meter breedte, die zij wel tien minuten konden volgen, steeds gaande over fijn, glinsterend zand, totdat het licht van de lantaarn eensklaps weerkaatste in een plas gesmolten sneeuw.

Er was daar ter plaatse, boven hen, ongetwijfeld een smalle scheur

in het aarddek, waardoor het regen en het sneeuwwater door de dikke korst heen naar binnen sijpelde. Deze plek bevond zich vlak bij een overwelfde zaal, die sterk deed denken aan de bekende grote ruimte in de grotten van Han.

Er heerste een bijna dreigende stilte, en het minste geluid dat de man en de vrouw maakten was duidelijk hoorbaar.

Het licht van de lantaarn kon onmogelijk in alle gaten en hoeken doordringen, maar wel was de zoldering zichtbaar.

Behalve de gang waardoor zij gekomen waren, liepen nog twee gangen op deze zaal uit, en een ogenblik stond Raffles in beraad, welke hij zou kiezen, maar de vrouw zei:

— Het moet de rechtse gang zijn; Buster heeft met zijn mes een kruisje gekrast bij de ingang, zoals mij wel eens verteld heeft.

Zij staken dus de zaal in haar volle breedte over, bereikten de ingang van een der beide tunnels, en vonden daar inderdaad een klein, met een scherpe stalen punt in het gesteente gekrast kruisje.

Zij hadden nog geen tien stappen in deze gang gedaan, of beiden bleven bijna tegelijkertijd staan, om te luisteren.

Er klonk een vreemd gemurmel ergens in de ingewanden der aarde; aanvankelijk leek het alsof een grote menigte mensen gebeden mompelden, onder de machtige boogspanningen van een kerk, nu eens hoog, dan weer laag, tot eindelijk de ware aard van het geluid tot Raffles doordrong.

— Water, zei hij, stromend water.

— Hier binnen in de aarde? vroeg de vrouw verwonderd.

— Waarom niet? Dat komt veelvuldig voor, op alle plaatsen, waar in vroeger tijden machtige veranderingen in de aardkost hebben plaats gegrepen. Een rivierbedding kan plotseling verzakt zijn, een spleet kan zich openen, kilometers ver, en naderhand als het ware overbrugd

worden met gesteente, dat eeuwenlang kwam aanrollen van de bergellingen. En dan springt verderop, dikwijls geheel onverwacht, het water weer uit de bodem, en zet zijn tocht naar de zee zichtbaar voort. Ik ben overtuigd dat dit ook met de Haynes het geval is. Hoe het ook zij, — wat wij daar horen is stellig het gemurmel van stromend water, en het harde gesteente dient als geluidsleider.

Hij wenkte de vrouw, en zij gingen verder de tunnel in, die wederom sterk daalde.

Eensklaps trof een zonderling verschijnsel hun oog. De tunnel scheen te eindigen in een tweede zaal, zeer laag van verdieping, zodat zij zich moesten bukken. Heel aan het einde bruiste en kolkte met donderend geweld, want het geluid werd

door het gesteente honderdvoud versterkt, een ware onderaardse rivier, waarvan het schuim duidelijk zichtbaar was in het licht van de lamp van Raffles.

Voorzichtig gingen zij verder, de zoldering werd weer hoger en hun voeten gingen over goudgeel zand.

Met oorverdovend geweld snelde het water over zijn bedding van graniet, met de kracht van een waterval.

Raffles bukte zich en nam wat zand in de hand.

Glimlachend liet hij het aan de vrouw zien. Peggy slaakte een kreet en haar ogen fonkelden van wilde vreugde.

Tussen de fijne zandkorreltjes glansden kleine klompjes van het edele metaal — van het gele goud.

HOOFDSTUK V

DE BOM

Het was duidelijk; — het tweetal bevond zich thans in de onmiddellijke nabijheid van de plek, waar Garrick het goud gevonden had.

Behoedzaam gingen zij verder, steeds op hun hoede.

Beiden hadden de zonderlinge gewaarwording, alsof juist nu hun een groot gevaar dreigde, en toch leek dit onmogelijk. Wie hen had willen overvallen had dat immers reeds veel eerder kunnen doen, zonder zelf veel gevaar te lopen.

Het geluid van het water was zo oorverdovend op deze plek, waar het met grote kracht omlaag stortte, dat spreken bijna onmogelijk werd.

Tegelijk met de bedding van de onderaardse rivier daalde ook de weg, die zij thans moesten volgen, en naarmate zij verder gingen verminderde ook het lawaai, want de rivier bewoog zich nu kalmer en rustiger voort, met slechts een gering verval.

De rivier maakte tal van kronkelingen, de zoldering rees en daalde; nu en dan had de natuur opnieuw een van die vreemd gevormde, bijna altijd ronde zalen tot stand gebracht, die misschien ontstaan waren door de eeuwenlange erosie van de wanden door woeste draaikolken.

— Nu moeten wij dicht bij de plek zijn, zei Peggy, zodra zij zich weer verstaanbaar kon maken. Buster

heeft het mij beschreven. De onderaardse stroom verdwijnt op een geheimzinnige wijze plotseling weer in het gesteente, en op de linker-oever, vlak bij dat punt, bevindt zich een holte in de rotswand, bijna twintig meter lang, maar niet meer dan een meter hoog, en een meter of zes breed. Daar in dat hol nu moet het goud als het ware voor het opscheppen liggen; men zou het met kruiwagens kunnen weghalen.

— Als dat werkelijk zo is, zei Raffles, zou er dus niet eens gegraven behoeven te worden. Maar als dat zo is, dan bestaat er alle kans, dat wij toch nog te laat zijn gekomen, want dan zouden enige uren voldoende zijn geweest om dat hele hol leeg te halen, terwijl de man die het deed, zich zeker niet om een claim zou behoeven te bekommeren.

— Maar wie goud uit de grond haalt zonder claim, waar dan ook, die stelt zich bloot aan achtervolging.

— Alsof die overweging een man als Dufour zou weerhouden, zei Raffles ironisch. Het zou beter geweest zijn, als ik die biezonderheid eerder vernomen had.

— Zou je me dan niet geholpen hebben, Palmhurst? vroeg Peggy.

— Toch wel, — maar op een andere wijze. Ik zou dan niet zo dwaas zijn geweest, mij in dit hol te bege-

ven, waar het óf spookachtig rommelt en dondert — óf waar het spookachtig stil is. Maar nu wij er zijn moeten wij verder.

Beiden hadden hun revolvers in de rechterhand genomen, de lamp in de linker, en ging nu behoedzaam voorwaarts. Nog tien minuten gingen zij op deze wijze verder, totdat zij het vreemde schouwspel ontwaarden van een waterstroom, die als het ware dwars en met een grote kracht door een wand van graniet drong.

Toch moest daar ergens een opening zijn, groot genoeg om al dat water te verzwelgen, dat met een rand van wit schuim hoog tegen de granieten muur opbruiste, en bijna zonder geluid, maar snel vlietend in het gesteente verdween.

Hier scheen ook de tunnel te eindigen. De rotswand liep met een zwakke bocht naar de linkerzijde, en juist in de hoek was de opening zichtbaar van een hol, zwart als de nacht.

— Dat moet het zijn! riep de vrouw opgewonden.

Raffles had zijn lantaarn op de grond gezet, en ging op de opening toe, de rotswand volgende.

Plotseling bleef hij staan en slaakte een kreet. Vlak bij de ingang van het hol lag een steen, die een stuk papier op de grond vasthield, waarop met grote regelmatige letters iets geschreven stond.

— Wat is dat? — vroeg Peggy ademloos, die was komen toesnelen.

— Een kennisgeving — en in bekende bewoordingen, antwoordde Raffles met bijtend sarcasme. Luister maar wat er hier geschreven staat: «Laat alle hoop varen, gij die hier binnentreedt.» Wel, als Dufour dit geschreven heeft, dan is hij een belezen man, en niet zonder ontwikkeling. Deze woorden, Peggy, staan boven de ingang van de hel, zoals Dante ons die beschrijft.

Hij frommelde het papier in elkander, stak het in zijn zak, en ging

na zijn lantaarn te hebben gehaald, onverschrokken en misschien wel zeer onvoorzichtig het hol binnen, ondanks de lugubere waarschuwing van het briefje.

Er was echter volstrekt niets te zien, dat vrees kon aanjagen.

De wanden waren zeer ruw, met kleine holten, groeven en spleten.

Raffles kon er overeind staan, maar meer ook niet. Hij liet het schijnsel van zijn lamp langs de wanden gaan, langs de zoldering en over de grond, waar het zand scheen te zijn opgewoeld.

Ademloos keek de vrouw toe.

Na verloop van enkele minuten zei Raffles kortaf:

— Wat ik vreesde is geschied. Wij zijn te laat. Het goud is weg.

— Het goud is weg? herhaalde Peggy toonloos.

— Tot de laatste korrel. Kijk, in deze holten en spleten heeft het gezeten, in grote korrels, in stukjes, en in klompen, zo groot als een mannavuist. Hier op dit zand heeft het gelegen, niet dieper dan een voet, alsof het kiezelstenen waren. De grond is omgespit, als met een hark, en dat moet pas kort geleden zijn gebeurd.

De vrouw moest zich aan Raffles vastklampen om niet te vallen, zo greep haar deze plotselinge, wrede teleurstelling aan.

— Wij gaan terug, zei Raffles met vaste stem. Het helpt niet of wij weeklagen bij dit graf van onze verwachtingen. Dufour kan nog niet ver zijn, en onze honden zijn sterk. Wij zullen hem wel achterhalen, — en ik neem de strijd met hem op, zowaar ik hier sta.

— Hij is vast niet alleen, hij moet vrienden hebben gehad, die hem hebben geholpen. Hij kan dit onmogelijk alleen gedaan hebben.

— Waarom niet?

— Omdat er zeker voor een paar honderd kilo goud lag, zoals Buster mij verzekerde, jammerde Peggy. Dat kan zelfs de sterkste man niet in één keer meedragen.

— Laat hij dan vrienden gehad hebben — dat verandert niets aan mijn plan. Wij moeten en wij zullen zijn spoor terug vinden.

De vrouw keek een ogenblik in het vastberaden, kalme gelaat, waarin de grijze ogen eensklaps een harde uitdrukking hadden gekregen.

— Natuurlijk reken ik op je hulp, zei Raffles afgemeten. Laten wij nu direct terugkeren, want wij behoeven niet verder te zoeken. Dit is de plek, waar Garrick het goud heeft gevonden, hier en nergens anders. Laten wij ons haasten.

Raffles nam zijn lantaarn weer op, en zwijgend keerden zij op hun schreden terug.

Zij deden nu niet zo lang over de afstand, maar toch duurde het nog ruim twintig minuten alvorens zij het einde bereikten van de tunnel, die op de rotsspleet toeliep.

Hier stond Raffles, die voorop ging, plotseling stil, en slaakte een gesmoorde kreet.

— Wat is er? vroeg Peggy ongerust.

— Ik zie geen opening. De zon moet nu juist op de achterkant van de rots schijnen.

Zij liepen zo vlug als zij konden, telkens struikelend, en de armen en benen stotend tegen de harde, scherpe kanten der zijmuren en van de zoldering naar de plek, waar de opening in de rotswand zich moest bevinden.

Hier viel Peggy op de knieën neer, en slaakte een rauwe gil, die weerkaatst werd door het gesteente, tot in de verte een zwakke echo weerklonk als een vreemde, honende lach, de lach van een boze geest.

— Wat is er? riep Raffles, snel naderbij komend.

— De opening is weg, steunde de vrouw, bijna bezwijmend van schrik.

Haar vingers gleden over een harde oppervlakte. Raffles richtte er het schijnsel van zijn lamp op.

De opening was volkomen afgesloten door een reusachtige rotsblok,

hetwelk er voor was gerold van de andere zijde. Dat blok sloot de opening zo volkomen af, dat er zelfs geen sprankje van het daglicht naar binnen drong.

Raffles plaatste er zijn voet tegen, en spande zich tot het uiterste in om die hindernis te verwijderen, maar al trilden zijn spieren ook van de inspanning, hij kon het rotsblok zelfs geen millimeter van zijn plaats krijgen. Minstens zes mannen hadden zich tot het uiterste moeten inspannen, om het op die plek te krijgen, daarbij nog geholpen door de gesteldheid van de grond, die flauw hellend naar de rotsspleet afdaalde.

Hij legde zijn hand op de bevende schouder van de vrouw, die op de knieën was blijven liggen, met het hoofd diep voorover, en zei:

— Geef je niet over aan wanhoop, Peggy. Wij moeten vechten tot het uiterste. Misschien kunnen wij een tweede uitgang vinden.

— Die is er niet, zei de vrouw dof. Garrick kent dit hol door en door. Hij zou het mij gezegd hebben.

Raffles dwong haar op te staan.

— Verzet je tegen die zwakheid, en wees dapper, zei hij.

— Maar wij zijn verloren, zeg ik je! krijste de vrouw. Wij hebben niets dat ons kan helpen. Wij hebben nog te eten voor een halve dag, meer niet. Het is het werk van die Dufour, en ik verscheur hem, als ik levend hier buiten kom. Hij heeft het moeten zien hoe wij hier binnen drongen, en zonder twijfel heeft hij met zijn vrienden dat blok voor het enige gat gerold, dat ons een uitweg biedt. Wij zullen hier omkomen van honger, of wij zullen gek worden.

Zij sloeg als een dolle met de vuist op de rotswand, maar Raffles greep haar, na de lantaarn te hebben neergezet, met kracht bij de armen, draaide haar gelaat naar het zijne toe, en keek haar strak aan.

— Laat dat, zei hij streng.

Bijna aanstonds werd zij kalm onder die sterke blik, die haar scheem

te overheersen. En even rustig was ook de stem van Raffles toen hij zei:

— Wat helpt dit schreeuwen en tieren? Heb ik mij zo in je vergist, Peggy? Ik heb je altijd voor een moedige vrouw aangezien. Heb ik mij vergist?

— Neen, zei de vrouw plotseling kalm, en streek het haar weg van haar klam voorhoofd. Zeg wat ik moet doen, en ik zal het doen.

— Wij zullen in de eerste plaats wat eten, want wij hebben onze krachten nodig.

En zij aten, zwijgend, en in een volkomen duisternis, op de tast, want Raffles had onmiddellijk de enige kaars die zij bezaten, en die reeds voor de helft was opgebrand, uitgeblazen.

Hij zou eerst zijn elektrische zaklantaarn gebruiken, tot de batterij was uitgeput.

Na te hebben gegeten, ontstak Raffles die lamp, en onderzocht zij de voorraad gereedschappen. Zij hadden niets anders bij zich dan hun wapens, en een korte schop, maar die was niets waard om te gebruiken op het granietharde gesteente.

Zij hadden verder enige blikjes met levensmiddelen, als worst, pekelvlees, melk, en dat was alles.

En zo vingen zij dan de tocht aan door het hol, een tocht die twee uur duurde, tot zij weer terug waren op het punt van uitgang, vermoed en wat de vrouw betreft zo moedeloos, dat zij zich aanstonds liet neervallen op het fijne zand, het hoofd tegen de wand steunde en de ogen sloot. Haar kleren waren gescheurd, en het bloed liep uit een kleine wond aan een schouder.

— Laten wij hier blijven, steunde zij zacht. Je ziet wel, dat er geen redding meer mogelijk is, Palmhurst. Zouden je vrienden hier komen, denk je?

Zij had plotseling de ogen geopend, en keek Raffles vol angstige spanning aan.

— Zeker niet voor over geruime

tijd, zei Raffles, als zij ongerust worden, want wij hebben gezegd dat wij over een dag of vier zouden terugkeren. Maar onze voorraad leeftocht is bijna op, en bovendien zullen zij niet zo gauw de ingang vinden, nu dat reusachtige blok voor de spleet ligt.

De vrouw deed haar ogen weer dicht, scheen iets tussen de lippen te prevelen, vouwde de handen, en leunde achterover tegen de wand.

Zij had de zware brede riem, vol patronen, afgedaan, en zat nu roerloos neer.

Raffles stond onbeweeglijk tegenover haar, terwijl zijn blikken over het zand, dat de bodem bedekte, gingen. Zij zwierven over de ledige conserveblikjes, over de patroonriem, en toen ging er plotseling een siddering door hem heen, en hij gromde:

— Stom, dat ik daaraan niet eerder heb gedacht. Komaan, Peggy, help mij.

— Wat wil je doen? vroeg de vrouw lusteloos.

— Ik wil dat blok wegruimen, dat ons de uitweg verspert.

— Hoe wil je dat doen? vroeg zij spottend. Heb je een houweel?

— Dat niet — maar ik kan een bom maken.

— Een bom? herhaalde de vrouw, niet begrijpend, maar overeind komend uit haar inertie.

— Met het kruit uit onze patronen, een strookje van je goed, en een van die conserveblikjes, om het kruit in te verzamelen.

De vrouw slaakte een kreet van verwachting en vreugde, en zette zich onmiddellijk onder toezicht van Raffles met koortsachtige ijver aan het werk.

Allereerst werd een der grootste conserveblikken zorgvuldig droog gemaakt, waarna op de bodem een laagje kiezelstenen werd gelegd.

Het bleek dat zij tezamen honderdveertig revolverpatronen en acht en negentig geweerpatronen bij zich hadden. Met behulp van een

kleine tang, die Raffles altijd bij zich had voor reparaties aan zijn wapens, werden de stalen en loden kogels voorzichtig uit de hulzen gelicht, en het kruit behoedzaam op de laag kiezelstenen in het blik gestrooid. Het blik kwam bijna voor de helft vol kruit. Het was een gevaarlijk werkje, want de kaars moest blijven branden. Raffles vulde het blik vervolgens geheel op met zwaardere kiezelstenen, en drukte er de half opengesneden deksel tot op een spleet na weer over dicht.

Intussen had Peggy de zoom van haar rok afgescheurd, en draaide daarvan handig een soort lont, die Raffles drenkte in de benzine van zijn sigarettenaansteker, hier en daar gemengd met enige korreltjes kruit.

De lont was ongeveer drie meter lang. Raffles liet het ene einde tussen de kiezelstenen door, tot in het kruit afhangen, en plaatste toen deze primitieve bom in een uitholling, die zich in de rots bevond, een paar voet boven het versperde gat. De stenen wand kon daar niet dik-

ker zijn dan vijftien à twintig centimeter.

Hij legde de lont voorzichtig op de grond en nauwelijks had hij dit gedaan of de kaars ging uit.

Zij brachten hun wapens in veiligheid, Raffles zond Peggy een eind de tunnel in, en toen stak hij onvervaard het einde van de lont aan, met een zijner laatste lucifers.

Het strookje doek brandde zeer snel, en Raffles was nog nauwelijks op de tast een meter of twintig dertig de gang ingesneld, toen er een geweldige explosie ontstond, waarvan het geluid vertienvoudigd werd door de stenen wanden.

De krachtige luchtdruk wierp de vrouw om, en ook Raffles had moeite zich staande te houden. Een helrode gloed had voor een kort ogenblik de tunnel vervuld, en een regen van kleine stenen hagelde op het tweetal neer, maar toen de vrouw zich weer oprichtte, slaakte zij een juichkreet van dolle vreugde: — de zon scheen daarginds naar binnen door een flinke opening in de rotswand.

HOOFDSTUK VI

OP HET SPOOR DER GOUDDIEVEN

Raffles bekeek de gemaakte opening. Zoals meestal had nu ook het ontploffingsmiddel zijn grootste kracht uitgeoefend, juist aan de kant van de grootste tegenstand; de dikke rotsmuur vertoonde een gat, waardoor heen Raffles zich met enige moeite naar buiten kon wringen.

Hij liet zich de wapens en al het andere aanreiken, en toen trok hij Peggy naar buiten, en voor hij wist wat zij zou doen, barstte zij in een huilbui uit, greep zijn hand en kustte die.

Lachend en wenend tegelijk riep zij:

— Een tovenaars ben je! En ik, die mij al had voorbereid op de dood. Nooit is de zon zo mooi geweest, nooit de lucht zo zuiver!

— Helaas, zien wij mensen meestal pas te laat in welk geluk wij genieten. Laten wij naar de honden gaan omzien, ofschoon ik er haast zeker van ben, dat wij ze niet zullen vinden.

Het tweetal liep zo snel mogelijk naar de andere zijde van de rots. De verwachtingen van Raffles werden op wrede wijze bewaarheid, noch van de slede, noch van de honden viel iets te bespeuren.

Dit was een ernstige tegenslag. De vrouw had nog twee patronen in haar revolver, en dat was alles waarmede zij zich zouden kunnen

verdedigen. Zij hadden geen leef-tocht, geen dekking, geen tent — niets. En het vroom op dat ogenblik twintig graden onder nul.

Duidelijk was in de sneeuw zichtbaar hoe de honden de slede van haar plaats hadden getrokken, en het spoor wees in noordoostelijke richting.

— Het spoor komt mij nog zeer vers voor.

De vrouw bukte zich en zei levendig:

— Het is stellig nog geen twee uur oud.

— Ik zie hier het spoor van nog andere sleden, veel honden, en sneeuwschoenen.

— Laten wij dat spoor volgen! riep Peggy, met een stem die schor was van teleurstelling om het verlies van hun uitrusting en van het geroofde goud.

— Bedenk wel, wat wij ondernemen, Peggy, zei Raffles ernstig. Wij stellen ons aan het grootste gevaar bloot, want wij zullen als wij ze inhalen, waarschijnlijk twee tegen zes en misschien wel acht staan.

— Wij zullen wel rotsholen vinden, om in te slapen, wij kunnen een vuur aanleggen — en met twee kogels kun je twee man vellen.

Raffles schudde ernstig het hoofd en zei:

— Het zou zelfmoord zijn, Peggy. Ik weet maar één uitweg — en die is, dat wij zo spoedig mogelijk terugkeren naar Pine Creek, en ons daar weer opnieuw alles aanschaffen wat er nodig is. Misschien treffen wij er zelfs de politie aan, die ons zal willen helpen — —

Peggy wierp Raffles een eigenaardige blik toe, en zei ironisch:

— De politie? Dan zou ik bij wijze van spreken bij de duivel te biecht gaan. Garrick is niet bijzonder gesteld op de politie, en ik evenmin. Neen, wat we hier zelf kunnen doen, dat doen we dan ook maar liever zelf.

— Soms ben ik van dezelfde mening, zei Raffles met een fijn glimlachje. En laten wij bovendien niet vergeten, dat dat goud feitelijk onbeheerd was en dat Dufour en de zijnen niet eens verplicht kunnen worden, tenminste niet door de wet, om het aan de eerste vinder af te staan. Garrick heeft niet het minste bewijs, dat hij het goud daar vond.

— Dat heeft hij ook niet, en daarom juist wilde ik nu dadelijk die schurken achterna gaan, nu zij een voorsprong hebben van nauwelijks twee uur.

Raffles gaf geen antwoord. Hij had het foudraal geopend, waarin zijn kijker stak, die hij bij louter toeval niet op de slede had achter gelaten, en beklom halverwege de rots, die de toegang tot het hol vormde. Daar bracht hij de kijker voor het oog en speurde de noordelijke gezichtseinder af.

Raffles kwam naar omlaag, bergde zijn kijker op, en zei:

— Ik geloof de reden van hun oponthoud te weten. Een mijl hiervandaan wordt het spoor gekruisd door een ander. Misschien is de politie hier langs getrokken, en moesten de dieven een paar uur wachten, alvorens zij geheel uit het gezicht waren verdwenen. Op deze vlakte kan men uren ver zien — stellig met een kijker.

— Geef mij dat ding eens, zei de

vrouw. Ik zal helemaal naar boven klimmen. Misschien kan ik hen nog zien, want ik geloof te weten waar ik hen moet zoeken.

Raffles hing haar de kijker met de riem om, en Peggy klauterde met wonderlijke vlugheid tegen de rotswand op, tot zij bijna de top had bereikt.

Raffles zag hoe zij de kijker voor het oog bracht, en de noordelijke gezichtseinder afzocht.

Het gelaat van Peggy stond opgewonden en was hoog gekleurd toen zij beneden kwam, en hijgend uitriep:

— Zij zijn nog juist zichtbaar aan de zoom van het bos, zowat vijf mijlen hier vandaan. Die kijker is een pracht instrument. Ik kon hen zo duidelijk zien alsof zij vlak voor mij stonden. Ik wil niet terug; wij kunnen vlugger gaan dan zij, met hun zware sleden, en al schiet ik er ook mijn hagje bij in — ik wil hen achterna. Maar als jij liever terug gaat, zal ik je niet tegen houden.

— Dat meen je natuurlijk niet in ernst, Peggy, zei Raffles schouderophalend. Wat je wilt doen is waanzin, omdat zij veel sterker zijn dan wij, maar ik laat je niet alleen gaan.

— Goed. Vooruit, dan kunnen wij hen inhalen voor het helemaal doorker is.

— En ze schieten ons neer, zodra ze ons zien, zei Raffles rustig.

— O, neen. Het terrein is niet overal zo vlak. Verderop, bij het bos, moeten zij dwars door de heuvels heen, en daar komen wij niet alleen vlugger vooruit, maar ze zullen ons ook niet zo gauw in de gaten krijgen. En dan moet je ook niet denken dat ik van plan ben, met mijn ongelukkige twee revolverpatronen geweld te gebruiken. O, neen, dat pik ik heel anders in. Dufour is verliefd op me, — en daar zal ik gebruik van maken.

— En wat zal mijn rol bij dat alles zijn?

— Wel, jij houdt je achter de

schermen totdat het nodig is om op te treden.

— De rol is weinig aantrekkelijk, Peggy, maar enfin. Ik zal het doen, als je werkelijk bij dat waanzinnige plan blijft.

— Ik zie nooit van een plan af, dat ik eenmaal beraamd heb, krankzinnig of niet! riep de vrouw, vooral nu niet. Laten wij niet vergeten, dat wij moeten sterven, als wij hen niet inhalen, en overwinnen.

— Inderdaad, dat is zo; het zal een goede prikkel voor ons zijn. Vooruit dan maar.

De zon stond laag aan de hemel, en de koude was fel, toen zij die moeilijke tocht ondernamen, die Raffles zeker niet zou hebben ondernomen, als hij alleen was geweest. Maar hij meende Peggy nu wel ongeveer te kennen, en hij was er zeker van dat zij alleen zou zijn gegaan, om te proberen met haar verleidelijke ogen en haar goudblonde lokken te bereiken, wat met geweld niet te verkrijgen was.

Het was een groot geluk dat de bevroren sneeuw het lopen op gewone schoenen met dikke zolen niet bemoeilijkte.

Een paar uren liepen zij voort, zonder veel te spreken, achtgevend op alles wat hen omringde.

De zon zonk achter de kim, maar geheel donker zou het niet worden. Op deze hoogte zinkt de zon slechts enkele graden onder de horizon. Haar licht blijft merkbaar, en doet zich voor als een vale schemering. Soms voegt zich daarbij het licht van een stralende grote maan. Op dit ogenblik echter vertoonde de trouwe wachter van onze aarde zich niet, want de lucht was dicht getrokken.

Er begonnen zich hier en daar bomen te vertonen, eerst afzonderlijk, dan in groepen, tenslotte als een dicht bos, dat zich onafzienbaar leek uit te strekken.

Raffles bewonderde de vrouw, die stellig vermoed moest zijn, en toch onverdroten vol hield, en niet van

opgeven wilde weten.

Trouwens — op dit tijdstip zou opgeven onvermijdelijk de dood ten gevolge hebben gehad.

Tegen de koude zouden zij zich misschien nog kunnen beschutten in een van de holen, die Raffles in de flanken der bergen waarnam, en een vuur zou er ook nog wel aan te leggen zijn, maar het laatste beetje voedsel hadden zij zoëven verbruikt, en zij bezaten twee patronen.

Het was dus tot iedere prijs nodig, zich eetwaar en munitie te verschaffen.

Zij gingen thans met grote voorzichtigheid verder, want het was doodstil, zodat men tot op verre afstand ieder geluid kon horen, hoe zwak ook. Niet het minste zuchtje verstoorde de indrukwekkende stilte van het poolgebied.

Eensklaps bleef Raffles staan, luisterde en zei, zijn stem dempend:

— Ik geloof dat ik iets hoor: — een gerucht als van stemmen, — maar het kan ook het geblaf van een hond zijn. Ik heb bij mijn span een paar honden die het blaffen niet verleerd zijn.

Peggy bleef eveneens in gebukte houding staan.

Plotseling trok zij haar revolver uit de holster, stak het wapen Raffles toe en zei:

— Hier, neem dat. Ik weet dat je een ware scherpschutter bent en het is misschien beter dat ik ontwapend ben — dat ik tenminste geen vuurwapen heb, want mijn knipmes houd ik.

Raffles stak het wapen met een licht schouderophalen in zijn eigen holster. Wat zou hij er mee kunnen uitrichten tegen zeven of acht met geweren gewapende bandieten, die hem zeker niet zouden sparen?

— Zeg mij nu eerst precies wat je van plan bent, zei hij kortaf.

— Luister. Ik ga regelrecht naar hun kamp, en zeg dat ik de dans ontsprongen ben, want zij zullen zich natuurlijk afvragen, hoe ik weer buiten het rotshol ben gekomen,

waarin ze ons hadden willen laten verhongeren.

— Misschien vragen zij ook wel naar mij, zei Raffles ironisch.

— O, dat doen zij zeker. Maar ik zal zeggen dat je bij de ontplofing van onze bom gedood bent. Geloof maar gerust dat zij die ontplofing hebben moeten horen, ook al waren zij nog veel verder weggeveest.

— Dat heb ik al dadelijk gedacht. Wat verder?

— Ik zal Dufour er met een zacht lijntje zien toe te krijgen, weer terug te keren. Ik zal ze laten drinken, tot ze niet meer kunnen.

— Heb je dan drank?

— Ik niet, maar zij wel. Daar kun je je hoofd onder verdedden. Dufour zonder een paar kruiken jenever is eenvoudig ondenkbaar. Dan ontfoetsel ik hun al hun wapens, ik kom jou al de munitie brengen, en wat te eten, en als het donker is, goed donker, en zij liggen allemaal smoordronken hun roes uit te slapen, overvallen wij ze, en maken hen allemaal af.

— Dat klinkt prachtig, zei Raffles kortaf, en zijn ogen leken op gepolijst staal in het licht van die zonderlinge, valse schemering, maar ik heb iets op te merken. Het is namelijk niet mijn gewoonte, slapende vijanden zonder dat zij zich kunnen verweren, in koelen bloede te doden.

De vrouw liet een kort lachje horen en zei, haar schouders op-

halend:

— Met die teergevoeligheid kom je hier niet ver. Als wij ons daarmee ophielden, konden wij onze matten wel oprollen. Geloof je soms dat zij zelve niet precies hetzelfde zouden doen, als de kans zich aanbood?

— Misschien — maar dat is voor mij geen reden, om dat voorbeeld na te volgen, antwoordde Raffles vastbesloten.

— Maar man, je leven staat op het spel, drong zij ongeduldig aan. Zij of wij, daar gaat het hier om.

— Ook dat kan geen verandering brengen in mijn opvatting, Peggy, zei Raffles hoofdschuddend. Ik geloof niet dat ik teergevoelig ben, en het zou mij geen minuut van mijn nachtrust kosten, als ik dat ontuig zou hebben uitgeroeid, maar dan in een eerlijke strijd, waarbij de kansen gelijk verdeeld zijn.

— De kansen gelijk verdeeld, herhaalde de vrouw minachtend. Mooi gelijk zijn die kansen. Wij twee patronen, een lege maag, en met ons beiden, en zij met kisten vol munitie, geweren, goed gevoed en met hun zessen of achten.

— Dat is allemaal waar, maar wij kunnen een ander middel zoeken, viel Raffles haar in de rede. Met sluipmoorden heb ik mij nooit opgehouden. Luister.

Raffles begon nu snel en op gedempte toon te spreken, terwijl de vrouw naar hem luisterde, zonder haar ogen van hem af te wenden.

HOOFDSTUK VII

DE DOORGEZAAGDE BRUG

De ochtend was nog niet aangebroken, toen Dufour in zijn tent ontwaakte — die eigenlijk de tent van John Raffles was, — door een licht gekrabbel op zijn hand. Hij was aanstonds klaarwakker, en zijn eerste beweging was naar zijn geladen revolver, die naast hem lag, en toen naar het ruige, stugge haar op de rug van zijn hond, die biezonder aan hem gehecht scheen te zijn. Het dier sliep des nachts altijd naast zijn meester onder de beschutting van een tent, als deze « op den trek » was.

— Wat is er, Snap? vroeg de man heel zacht.

Bij wijze van antwoord draaide de hond zijn kop in de richting van de gesloten tentingang, en begon zacht te brommen.

Dufour greep naar zijn wapen, en schoof de voorhang een paar vingers terzijde, zodat hij door een kier kon gluren.

Van de plek, waar hij was, overzag hij het gehele kamp, de twee andere tenten, het dovende houtvuur, de hooggepakte sleden en dan de eigenaardige heuveltjes, gevormd door de trekhonden, die zich in de sneeuw hadden ingegraven.

Maar nog vóór dat alles zag hij de gedaante, die daar bij het vuur zwierf, — de gedaante van een vrouw.

— Wat is dat? — Peggy - mompelde hij, en rukte de voorhang geheel open, kroop op zijn knieën naar buiten, richtte zich op, en liep haastig naar de vrouw, die in het minst niet bevreesd of verwonderd scheen te zijn, maar doodkalm zei:

— Hallo, Jack. Goeie morgen. Blij dat ik jullie eindelijk gevonden heb. Is er nog wat te eten?

— Jawel, — en je zult te eten hebben, als ik eerst uit je mond hoor wat er gebeurd is en hoe je hier komt. Wij hebben een ontploffing gehoord, en ik heb zelf eerst terug willen keren, als die labbekken zich niet allemaal verzet hadden. Ik vertrouwde het zaakje niet, en nu blijkt dat ik gelijk heb. Je leeft nog en, eerlijk gezegd, daar ben ik blij om. Maar die Engelsman? Die indringer, die overal zijn neus insteekt?

— Dood als een pier, antwoordde Peggy heel kalm. Hij kreeg een scherf van zijn eigen bom tegen zijn hoofd, en de bom was harder.

— Waarom ben je ons nagegaan?

— Nou, die vraag is goed. Waar moest ik anders heen? vroeg de vrouw minachtend. En ook om het goud ben ik je nagegaan. Denk je dat ik mij laat bestellen?

Dufour nam haar scherp op, liet zijn ogen over de vlakke dwalen, en zei toen, argwanend:

— Ongewapend? Zonder eten?

Helemaal alleen? En te voet?

— Al had ik moeten kruipen! riep Peggy woest. Van dat goud eis ik mijn aandeel!

— Zo — en Garrick dan? vroeg Dufour afgemeten. Laat die zijn rechten niet gelden?

— Garrick ligt doodziek in Pine Creek; hij zal het wel niet overleven, en iedereen moet voor zich zelf zorgen, zei Peggy koeltjes.

— Dat is een opmerking waar ik wat voor voel, zei Dufour grijnslachend. Eigenlijk had je dat eerder moeten bedenken. Maar als dat zo is — dan sluiten wij dus vriendschap?

Hij deed een stap op haar toe, maar zij week aanstonds achteruit, en zei, met een lachje dat afstootte en aantrok tegelijkertijd:

— Ho... ho... mannetje... Niet zo vlug. Zover zijn wij nog lang niet. Versta mij goed; — gelijk opdelen met acht kerels wil ik niet.

— Ik ben ook helemaal niet van plan gelijk op te delen. Denk je soms dat ik gek ben? Ik weet wel een middel om mij van hen te ontdoen, en alles voor mij zelf te houden.

— Je bedoelt zeker — voor ons beiden, verbeterde de vrouw spottend. Want mij raak je zo gemakkelijk niet kwijt. Maar geef mij nu te eten, want ik val om van de honger. Jullie breken zeker aanstonds op?

— Welneen. Waarom? Wij blijven op zijn minst een volle dag hier. De honden zijn vermoeid en hebben rust nodig. De plek is goed, want er zit genoeg wild in de buurt.

Peggy beet zich even op de lippen, maar zei kalm:

— Noem dit maar een goede plek. Heb je dan de politie niet gezien?

— Jawel, — dertig mijlen meer naar het Zuiden, bij de rots, waarin wij jullie hadden opgesloten.

— Je vergist je, Jack! Ik heb de politiejongens gezien op geen zes mijlen hier vandaan, en in het westen.

Dufour verschoot van kleur en zei ietwat verschrikt:

— Trokken ze oostwaarts?

— Zo snel zij maar konden.

— Dan moeten wij maken dat wij weg komen; als we de baai maar halen zullen zij de achtervolging wel opgeven. Vooruit, luie hondsvotten.

Peggy draaide zich snel om, ten einde het lachje van zegepraal te verbergen, dat om haar lippen speelde. Tegelijkertijd werd het levendig in de tenten, en enige nog slaapdronken hoofden met verwarde haren, werden zichtbaar. Al die gezichten drukten verbazing uit bij het zien van Peggy, die al die mannen schenen te kennen.

— Nu, jij hebt hier een lief stelletje bij elkaar, zei de vrouw minachtend, na al die mannen te hebben opgenomen. Het is nog erger dan ik dacht. Maar geef mij nu wat te eten, of ik neem het.

Er was brood en spek, zij zette zelf thee, met al de handigheid, die door een ruw leven in de wildernis vereist wordt.

Toen Dufour vertelde dat de politie blijkbaar weer was teruggekeerd en niet verder dan vijf of zes mijlen verwijderd was, werd er danige spoed gemaakt.

Dufour had er wel spijt van, te moeten opbreken, want het kamp was inderdaad zeer gunstig gelegen, tegen de oostenwind beschermd door een hoge heuvel, en in de onmiddellijke nabijheid van het bos, dat steeds voldoende brandhout verzekerde.

Dat de vrouw naar hem toe was gekomen, verwonderde hem geenszins. Hij vond het heel natuurlijk dat een vrouw als Peggy de man die arm was geworden, verliet, om de rijke mededinger te volgen. Zijn ogen schitterden, telkens als hij naar haar keek. Een dubbele buit was hem zonder veel moeite in de schoot gevallen, zo meende hij.

Na het haastig gebruikte ontbijt werden de tenten afgebroken, en op de sleden geladen. De honden kre-

gen hun portie voedsel, en werden aangespannen.

Het allerlaatst werd een vrij zware, ruw houten kist door twee mannen op een der sleden getild, onder het wakend oog van Dufour, en met een lap zeildoek bedekt.

Peggy had goede ogen, en begreep direct wat die kist bevatte.

Peggy had ijverig meegeholpen, en flink de handen uit de mouwen gestoken bij het oprollen van de tenten.

Toen ging men weer op mars, noordoostwaarts.

Het terrein werd steeds heuvelachtiger en de honden hadden moeite de zware sleden voort te trekken over de hellingen.

Men kon omstreeks vier uren zo zijn voortgetrokken, toen er halt werd gemaakt om wat te eten.

De zeildoeken werden teruggeslagen, en drie of vier man begon een der sleden te ontpakken, toen een hunner een kreet slaakte en verwonderd riep:

— Er mankeert een blik gedroogd vlees!

— En een rol scheepsbesluit! riep een ander. Welke slimmerik is zo handig geweest om die achter te laten?

— Kom, er zal nog wel voldoende zijn, zei Peggy schouderophalend.

— Dat zeg jij, mooie dame! riep een der kerels ruw. Het was een blik van vijf pond! Vijf pond kostelijk pemmican.

Een van de andere mannen trok het zeil verder van de slede, en zijn stem had een vreemde klank, toen hij na enig zoeken zei:

— De komst van deze jonge dame schijnt ons geen geluk te hebben gebracht. Ik mis mijn revolver, en ook mijn doos met patronen. Ook bij ongeluk achtergelaten? Hoor je wat ik zeg, Dufour?

Deze was naderbij gekomen, en antwoordde op afgemeten toon:

— Ik hoor het heel goed, Jim. Het is vreemd, dat is zeker. Nu, wij hebben nog altijd vijf geweren en

zeven revolvers, — dus daarom niet getreurd.

Zonder verder iets te zeggen deed hij zijn geweer af, en klom in een pijnboom, die aan de grens van het bos stond, waarlangs zij trokken.

Na lang en ingespannen naar het zuiden te hebben gekeken, klauterde hij weer als een aap naar beneden, en ging, weer zonder iets te zeggen, Snap losmaken van het span honden, dat hij aanvoerde.

Jim was nog steeds bezig de sleden te doorzoeken, maar vond zijn geweer niet terug, en evenmin de patronen, en het bleek nu, dat er ook nog een deken ontbrak.

— Het is heel vreemd, zei Dufour, toen men het hem mededeelde. Het is vreemd, dat wij al die dingen niet hebben zien liggen, toen wij het kamp verlieten. Wij zullen voortaan wat beter onze ogen openzetten.

Men moest geruime tijd op deze plek blijven, daar de honden zeer vermoeid waren, terwijl tot overmaat van ramp een paar van de dieren op raadselachtige wijze kreupel bleken te zijn geworden, zodat het trekken hun aldra geheel onmogelijk werd, en men niet minder dan vijf hunner moest achterlaten, in de wetenschap, dat zij binnen een paar maanden echte wolven zouden zijn geworden, gevaarlijk voor mens en dier.

Gedurende de verdere tocht bleef Dufour in de onmiddellijke nabijheid van Peggy. Snap liep nog altijd los. Toch had men zijn kracht juist nu goed kunnen gebruiken, nu de sleden zo moeizaam vooruit kwamen.

Tegen het vallen van de avond hielden de trekkers opnieuw halt in een woeste bergstreek.

Nog voor de zon geheel was verdwenen, gaf Dufour op korte toon bevel, het kamp voor de nacht in te richten.

Er werd hout gesprokkeld en een groot vuur werd ontstoken op een plek, die van de vlakke af niet zo

gemakkelijk ontdekt zou kunnen worden.

Peggy had een fles gin gevonden en spoorde de mannen aan tot drinken, waarbij zij zelf het voorbeeld gaf. Maar niemand zag hoe zij ongemerkt haar kroes leeggoot in de sneeuw. Dufour was stilzwijgend en nors.

De honden groeven zich in, behalve Snap, die zich dicht bij het vuur op de sneeuw had gelegd, met zijn bek op de voorpoten, en nu en dan zacht grommend.

In een oogwenk was de fles leeg, waarvan Dufour zeker meer dan de helft voor zijn rekening had genomen.

Nadat allen hadden gegeten, beval hij op korte toon aan de mannen dat zij zich naar hun tenten moesten begeven.

Peggy had een deken gegrepen, en scheen zich daarmee naar een der vele holten in de heuvelwand te willen begeven, toen Dufour haar bij de arm greep en zacht zei:

— Een ogenblik, dametje. Niet zo haastig. Ik moet je eerst even spreken.

Peggy verbleekte, en onder de deken ging haar hand naar haar gordel, waaraan nog altijd het brede jachtmes hing.

Dufour zag het gebaar echter, en glimlachte wrang. Rustig vervolgde hij:

— Morgen is de dag, waarop het goud zal moeten worden verdeeld. En dit is dus de nacht, waarin wij beiden — onze maatregelen moeten nemen. Je blijft immers bij je plan om mij te volgen?

— Natuurlijk, antwoordde Peggy, bijna toonloos.

— Goed. Luister nu verder. Morgenochtend breken wij op. Niet ver van hier is een kloof, waarover een brug van boomstammen is geslagen. Ik laat die zes kerels vooruitgaan — en halverwege de brug zullen zij met hun slede er door zakken, — want ik heb de boomstammen al twee weken van te voren doorge-

zaagd...

Hij moest zijn hand op de mond van de vrouw leggen, want hij zag dat zij een uitroep van schrik wilde slaken.

— Denk er om — geen geluid, of jij bent er zelf ook bij. Het is de enige manier om voor altijd zeker te zijn van het goud. Doden spreken niet.

Op dat ogenblik, vóór iemand het had kunnen verhinderen, sprong Snap met een woedend gegrom over-eind, staarde een ogenblik in de vale duisternis, en rende toen plotseling met grote sprongen over de sneeuw in de richting van een lage heuvel.

Hij verdween over de top, en het volgende ogenblik klonk een kort gehuil als van een wolf door de stilte.

Dufour slaakte een knetterende vloek, rukte zijn geweer van de schouder, duwde de vrouw van zich af, en snelde naar de plek, vanwaar het gehuil geklonken had.

Peggy rende hem achterna, en beiden bereikten ongeveer tegelijkertijd de heuveltop.

De vlakte lag voor hen. Vlak voor hun voeten lag het lijk van Snap, en in zijn hals stak nog het grote mes, waarmee hij gedood was. Vijftig meter verder snelde een man over de onbeschutte vlakte om een rotsblok te bereiken, waarachter hij dekking zou kunnen zoeken.

Bliksemsnel bracht Dufour zijn geweer aan de schouder, richtte even en vuurde.

De man maakte een luchtsprong, kwam weer op beide voeten neer, zwaaide even als een beschonkene, en viel plat voorover in de sneeuw.

Dufour greep Peggy bij een arm, na zijn geweer weer over zijn schouder te hebben gehangen, en zijn revolver te hebben getrokken, en riep:

— Ga mee! Je zult er bij zijn, als ik het laatste restje leven uit hem wegschiet!

De getroffen man lag in een zonderling gekromde houding voorover op de sneeuw, zoals men de lijken

aantreft van soldaten op een slagveld, die midden in hun stormloop door een dodelijk schot zijn getroffen. Dufour hief zijn wapen op om te vuren, en juist op datzelfde oogenblik schoot het gewaande lijk eveneens, onder zijn eigen lichaam, tot een hoepel gevormd, door, en de schurk stortte, met verbrijzelde rechterschouder, brullend van pijn ter aarde.

Op het geluid van de schoten hadden de andere bandieten, met hun wapens in de hand, hun tenten verlaten, niet begrijpend wat er zo plotseling gaande was, maar nog vóór zij de top van de heuvel hadden bereikt, werden zij van terzijde onder vuur genomen.

Twee hunner stortten dodelijk gewond neer, de anderen wierpen zich plat op de sneeuw, en begonnen terug te vuren op drie gestalten, die plotseling kwamen opdagen.

Het waren Henderson, Brand en Garrick, enige 'agen tevoren door de teruggekeerde politie op het spoor gebracht van hetgeen er was geschied.

En van het Westen naderde snel de slede van de politiebeambten.

Het drama naderde nu zijn voltooiing.

De bandieten, die het treffen overleefd hadden, inziende dat zij verloren waren, trokken zich vliegensvlug terug, joegen de honden met rauwe kreten uit hun rust op, spanden ze allen voor een der sleden, waarop onder andere zaken ook de kist met het stofgoud geladen was, en joegen in dolle ren voort naar het noorden.

Een ogenblik stond Peggy verstijfd van schrik, en toen gilte zij:

— De kloof! De kloof!

Doch de gouddieven hoorden het niet. In wilde woede ranselden zij op de honden los. Steeds hoger steeg de slede, tot zij ineens voor de tien meter brede kloof stonden.

Voort ging het over de onzichtbaar half doorgezaagde brug.

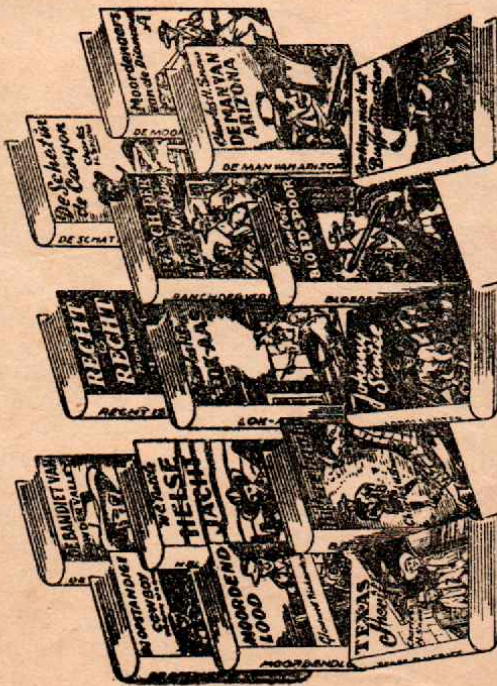
Zij waren nog niet halverwege, of met een onheilspellend luid gekraak begaven zich de boomstammen, en mensen en dieren, de slede met het goud stortten in een verwarde hoop van een hoogte van honderddertig meter op de rotsen van het ravijn te pletter.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het geheimzinnig kasteel

Nieuwe WILD-WEST serie voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar f 5.- of meer
met f 5.- per maand

1. **Recht in Recht** beide door
Frank Warner
2. **De Opstandige Cowboy**
3. **Moordenaars van de Diamond-A** door Dexter Burdwell
4. **De Bandiet van de Powder Valley** door Peter Field
5. **Johnny Santee** door Arber MacLean
6. **Helse jacht** door W. C. Tuttle
7. **Bloedspeer** door Clem Colt
8. **Ranch der Verschrikking** alle door
Gladwell
Richardson
9. **De Man met het Buffal-
masker**
10. **Moordend Leed**
11. **De Schat in de Canyon** alle door
Ch. H. Snow
12. **De Man van Arizona**
13. **Lokas**
14. **Texas Sheriff**
15. **Bittere Haat**

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst - zonder enige verhoging - betaalbaar met f 5.- of meer per maand. Na ontvangst van nevenstaande bon wordt de gehele serie direct aan u toegezonden.

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266

Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de
15 Wild-West boeken. Serie 12

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f _____ *
is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
rebourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____

ADRES: _____

L. L.

